

**OSLO
HAANDVERKER SANGFORENING'S
NORDLANDSFÆRD**

17. TIL 29. JUNI 1926

OSLO HAANDVERKER
SANGFORENING S
NORDLANDSFÆRD

L

Marit Vorhaug Tøsland

OSLO

HAANDVERKER SANGFORENING'S

NORDLANDSFÆRD

1926

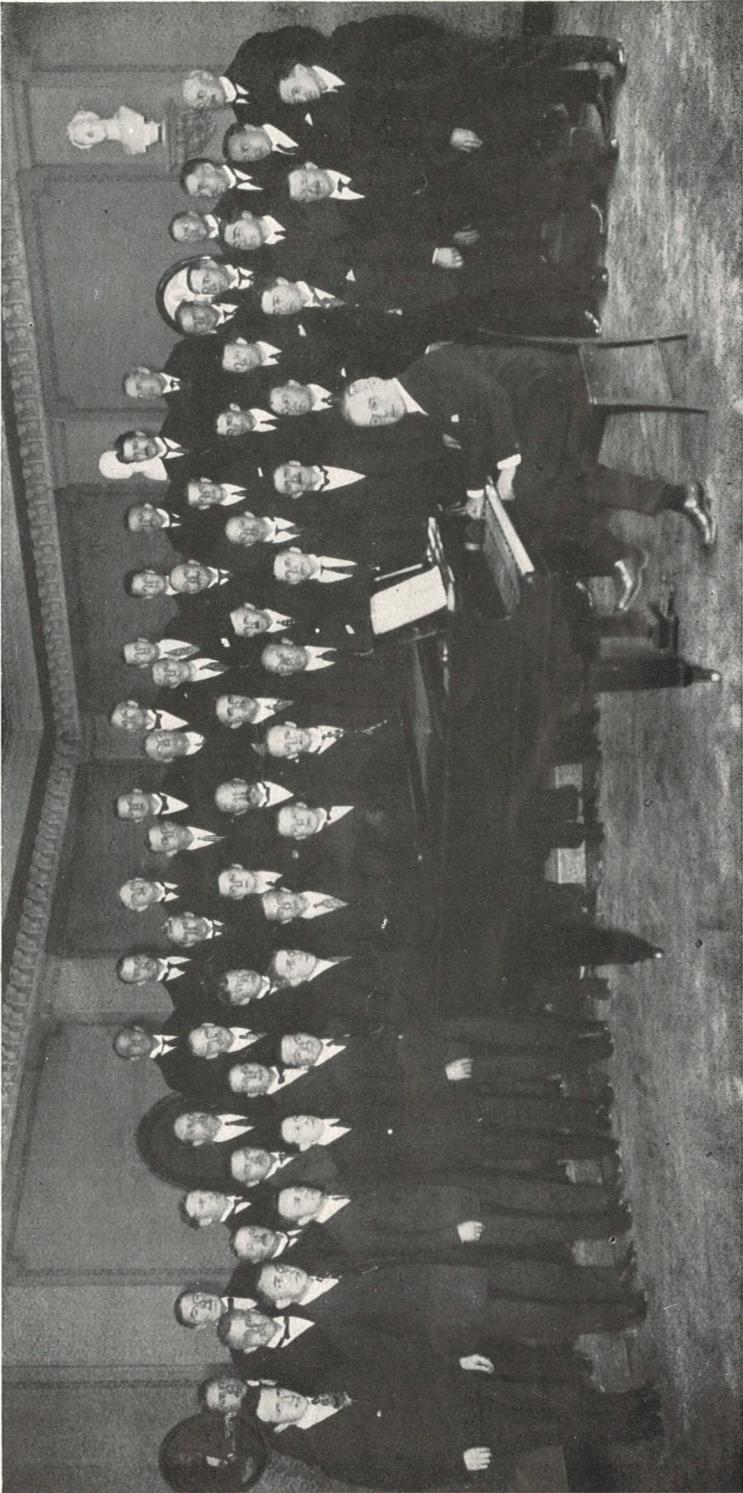
VED

C. HANSEN

EYVIND ALNÆS

Død 1932

Nordlandskoret.

FORBEREDELSE

Allerde for nogen aar siden begyndte man inden Haandverkersangforeningen at lægge planer for en Nordlandsfærd, uten at dog planerne dengang blev til virkelighet. Men den dragende magt og higende længsel efter landet der nord med midnatsol, fiskevær og blaanende tinder har imidlertid mere og mere gjort sig gjeldende inden sangerkredsen, og det blev et almindelig ønske at foreningen maatte foreta en tur ditop.

Saken blev optat til behandling af styret vaaren 1924, efterat en skriftlig opfordring fra endel medlemmer var indløpet. I den heter det bl. a. «— — En slik færd vil utvilsomt ha alles sympati og være et værdig maal for Oslo Haandverker-sangforening.» Den 30. april s. a. fremla styret en plan for færdens, som enstemmig blev godkjendt. Samtidig opnævntes en «Nordlandskomité», hvis væsentligste opgave skulde være at samle midler til gjennemførelsen av en færd sommeren 1926. Den bestod av: P. FRYDENBERG, FERD. HAVERKAMP, HAGB. HENNINGSEN, AKSEL JOHNSEN, RAGNV. ENGBRETSEN, ALB. KRISTIANSEN samt styret. Til komitéens formand valgtes foreningens formand C. HANSEN, til kasserer P. FRYDENBERG. Paa den utlagte liste tegnet sig straks 83 mand.

Efter de beregninger man kom til vilde turen koste kr. 350,00 pr. deltager; derav bestemte komitéen at de deltagende aktive sangere skulde betale kr. 150,00, mens resten av beløpet blev at dække ved indsamlede midler. For at lette deltagerne i adgangen til at bli med, bestemtes det at indbetalingen kunde foregaa i maanedlige avdrag à 10 kroner det første aar og 5 kroner det andet.

Oslo Haandverks- og Industriforening blev i skrivelse av 5. juni 1925 gjort bekjendt med planen for færdens, idet komitéen antok at der blandt denne forenings medlemmer var enkelte, som gjerne vilde følge sangerne paa en Nordlandsfærd.

Men den store interesse som vistes foretagendet fra først av var kun tilsyneladende; den ene efter den anden av komitéens medlemmer trak sig tilbake, og flere av sangerne strok sig av listen. Efter generalforsamlingen høsten 1925 fandt man det derfor hensigtsmæssigst at supplere komitéen med nye medlemmer og den

Dirigent, formand, solist.

Det væsentligste til dækkeelse av færdens utgifter, ved siden av deltagernes kontingent, indkom ved en basartilstelning i utstillingssalen, september 1925, ved et karneval i Mayol, februar 1926 og paa bidragskort samlet av medlemmerne.

I slutten av 1925 kom indbydelsen til landssangerstevnet i Bergen, pinsen 1926. Enkelte av sangerne holdt paa at færdens av den grund burde utsættes og der fremkom ogsaa forslag herom. Men komitéen vaaget ikke at gaa med herpaa, idet man var av den mening at en utsættelse nu vilde bli en henlæggelse, og alt det arbeide som var nedlagt, være spilt. En ekstraordinær generalforsamling 11. desember besluttet med stor majoritet at færdens skulde finde sted 1926.

Baatspørsmalet medførte langvarige forhandlinger med rederier i Trondhjem og Nordland. Komitéen bestemte sig for Nordenfjeldske Dampselskaps «Tordenskjold», hvorom man fik de allerbedste anbefalinger. I forhandlingerne med rederiene hadde komitéen en udmerket hjælp i hr. kontorchef SOLBERG i firmaet Berg-Hansen & Co.

Nordlandskorets program omfattet ialt 22 numre, ældre og nyere norske, svenske og finske kompositioner:

1. <i>Eyvind Alnæs</i> : Haust	12. <i>Halfdan Kjerulf</i> : Brudefærdens
2. —»— Halling	13. <i>Sigurd Lie</i> : Bøn
3. —»— Hei, so dansa jenta mi	14. <i>Selim Palmgren</i> : Vaggvisa
4. —»— Lurleik.	15. —»— Titania
5. <i>Fr. Anderssen</i> : Killebukk, Killeblakk	16. <i>Alfred Paulsen</i> : Naar fjordene blaaner
6. <i>J. G. Conradi</i> : Solnedgang.	17. <i>Olaf Paulus</i> : Vestanveir
7. <i>Edv. Grieg</i> : Jeg lagde mig saa sildig	18. <i>Peterson-Berger</i> : Finsk idyll
8. <i>Jobs Haarklou</i> : Varde	19. <i>Fr. Reissiger</i> : Olav Trygvason
9. <i>Job. Halvorsen</i> : Dobbeltportræt	20. <i>Johan Selmer</i> : Norge, Norge
10. —»— Skiberg's Per	21. —»— Vort land
11. <i>Iver Holter</i> : Til Norge	22. —»— Ulabrand

En koncertplan blev opsat efter konferancer med herrerne postfuldmægtig HARALD ANDERSEN, Bodø og kontorchef ERLING BANGSUND, Tromsø og derefter

oversendt Nordenfjeldske til uttalelse. Tiltrods for at avgangstiden paa de forskjellige koncertsteder, efter vort forslag, hadde forrykket den officielle rute adskillig, blev planen allikevel godkjendt.

For færdens deltagere blev utarbeidet og trykt «Reiseprogram og leveregler».

Et vakkert utstyrt programhefte med bilder av koret, fortegnelse over deltagerne, tekster og et kort utsyn over foreningens historie, blev trykt og skjænket foreningen av dens æresmedlem boktrykker CHR. THORVALDSEN.

Som korets solist engagertes sangernes gamle ven HANS TVETEN, hvis vakre, sympatiske baryton gjorde stor og fortjent lykke paa færdens. Men Tveten var ikke alene korets høitfortjente solist, han var ogsaa dets signalist ved forskjellige anledninger. Sidst men ikke mindst den elskværdige og muntre sangerbror.

Nordlandskoret bestod av nedenfor nævnte 51 mand plus dirigent og solist. Desuten medfulgte vort trofaste passive medlem, vagtmester HERMAN HANSEN.

1ste tenor:

Andersen, Anders, snekker
Berg, Hilmar, maler
Engebretsen, Alb., pakmester
Grythe, K., tilskjærer
Johnsen, Sverre, maskintrykker
Kirkeby, P., sælger
Larsen, Alf, kemigraf
Larsen, Thor, guldsmed
Modahl, Einar, guldsmed
Næss, Arthur, sælger
Næss, Rander, bokbinder
Ottesen, Herm., typograf

2dentretenor:

Aamodt, Arne, typograf
Berg, E., kontrollør
Christophersen, H., faktor
Flaten, Einar, konditor
Hansen, K. O., ekspeditør
Holm, Hilmar, gravør
Linge, Sverre, barber
Mathisen, T., kjøbmand
Tidemand, H. A., kemigraf
Øveraas, tilskjærer

1ste bas:

Andersen, A., guldsmed
Bjørnstad, S., urmaker

Flaten, Joh., tapetserer

Gulbrandsen, O., verksmester

Henningsen, Hagb., bestyrer

Hjelle, Th., skrädder

Holm, Fredrik, gravør

Næss, Birger, kemigraf

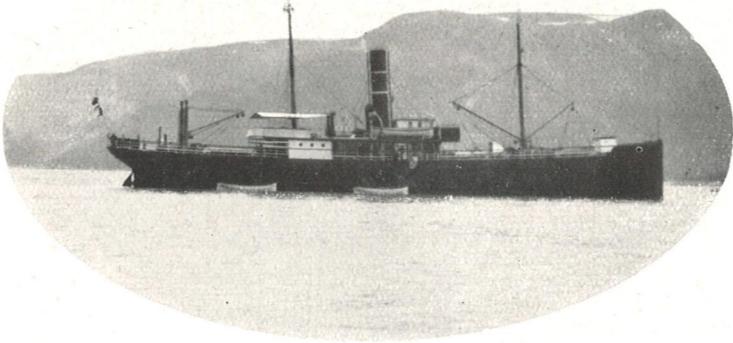
Pedersen, P. W., lagerformand

Vedène, Fr., kemigraf

Wang, K., verksmester

2den bas:

Eckmann, K. J., verkstedformand
Finsrud, Chr., instrumentmaker
Frydenberg, P., grosserer
Gulbrandsen, G. M., faktor
Hanssen, C., faktor
Henningsen, H. O., dept.sekretær
Holth, Victor, kemigraf
Jacobsen, Kr., rørlægger
Johannessen, Joh., fabrikformand
Kjerrgren, G., ekspeditør
Klæboe, M., fuldmægtig
Lindquist, J. F., forretningsfører
Nilsen, Sigurd, pølsemaker
Olsen, Henry, ekspeditør
Olsen, O. Kyrre, ekspeditør
Svendsen, A. G., mekaniker
Tjærandsen, E., guldsmed
Wiik, C., instrumentmaker

«Tordenskjold».

mand uttalte, «at det var i besiddelse av en høiere sangkultur end nogen forening, der tidligere har besøkt Nordland». Det er til ære for dirigenten og det er ingen overdrivelse, at mange av de som overvar vore koncerter ikke alene kom for at høre, men for at *lære*.

Søndag 13. juni holdt Nordlandskoret generalprøve i festsalen. Herom skriver Morgenbladet:

«OSLO HAANDVERKER SANGFORENING holdt igaar middag generalprøve under ledelse av dirigenten, EYVIND ALNÆS, i anledning av korets forestaaende turné til Nord-Norge. Festsalen i «Haandverkeren» var for anledningen stuvende fuld av et interessert publikum. Eyvind Alnæs' «Hei, so danser jenta mi», som blev sunget for første gang, gjorde megen og velfortjent lykke. Korets sympatiske solist HANS TVETEN, hostet meget bifald for sin smukke sang. Særlig var hans tolkning av Griegs «Jeg lagde mig saa sildig» av betagende virkning. Det godt sammensungne kor gaar sikkert lykkelige dage imøte under Eyvind Alnæs' inspirerende taktstok. Og at publikum gir sangerne gode ønsker med paa færden nordover kan man være forvisset om efter den kraftige applaus at dømme som blev saavel sangerne som dirigent og solist tildel ved generalprøvens slut.»

Til hjælp ved utarbeidelsen av den efterfølgende beretning om Nordlanskorets ferd er velvillig utlaant nogen av deltagernes korrespondancer, dagboksoptegnelser etc. Klichéerne er reproduceret etter fotografier tat av korets deltagere og skjænket foreningen av nogen av Nordlandskorets medlemmer.

Dirigenten, EYVIND ALNÆS' arbeide med indøvelsen av programmet gik raskt og godt frem. Flere av sangene stilte store krav til dirigent og kor; men Alnæs fik ved denne, som ved tidligere anledninger, lægge for dagen sine fremragende evner som instruktør. Koret bestod av jevne, gode stemmer. En paa sangens omraade kjendt

AVREISEN FRA OSLO

fandt sted med Trondhjemstoget torsdag 17. juni kl. 7.55 fm. Der var mødt frem mange av de hjemmeværende sangere og Nordlandsfarernes paarørende, som gav de bortdragende en hjertelig avsked og mange gode ønsker med paa færden. Alle mand i koret var paa pladsen og med godt humør og forhaabningsfulde stevnet de mot Nord-Norge, midnatsolens eventyrland.

Det var en varm, deilig dag med sol over de brede østlandske bygder. Godt var det at sangerne hadde faat en reservert vogn, hvor pladsen var litt' rummelig, ti solens straaler gjorde opholdet derinde til sine tider noksaa trykkende.

Reisen foregik som sagt i den aller bedste stemning. Aviserne med omtale av koret, tildels ogsaa med portrætter av dirigent og formand, maatte først gjennempløies. De forskjellige seværdigheter, man passerte underveis blev noe iagttatt og ivrig diskutert, mens fotografiapparaterne stadig var i virksomhet. Men enkelte grupper hist og her i vognen brydde sig ikke et døit om al herligheten utenfor, de hadde det saa udmerket med sin kortstok; intet andet kunde faa dem til at holde op, end sulten og torsten, naar disse gjorde sig særlig gjeldende.

Fra Lillehammer sendte koret sit æresmedlem, boktrykker Thorvaldsen, et hilsningstelegram i anledning hans 67-aarige

Ringebu. Varmen var trykkende.

Pillarguritoppen. Magnetiske observationer.

oner eller karakteristiske naturforekomster. Selvfølgelig vakte «Bjørnson-fjeldet», hvor digterens kjendte profil sees høit oppe i fjeldet, stor opmerksomhet. Det historiske sted Kringen, med støtter reist til minde om gudbrandsdølernes heltemodige kamp mot skotterne i 1612, blev noe iagttatt. Dalen er rik paa historiske steder, og det lot til at sangerne var sterkt interesserte for disse.

Mange vakre partier og dristige fjeldformationer kommer tilsyns eftersom toget arbeider sig opover mot høifjeldet — det mægtige Dovrefjeld.

Paa Hjerkinn, banens høiestliggende station (1017 m. o. h.), samledes sangerne paa en terrasse bak stationsbygningen; herfra hadde man en enestaaende vid utsikt mot sydøst. Her blev koret fotografert.

Da toget utpaa ettermiddagen naadde op paa høifjeldet, blev temperaturen kjøligere, og man fik føling med taaken og regnet. Men da høifjeldspartierne var tilbakelagt og toget kom ned i Guldalen og Nidelvens dalfører, blev luften igjen varmere.

Toget kom til Trondhjem kl. 11.30 aften. Vi begav os tilfots den snreste vei

fødselsdag. Foreningens æresmedlemmer var invitert til at delta i færdens, men forskjellige omstændigheter gjorde at ingen av dem kunde motta tilbuddet.

Paa de stationer, hvor toget holdt en tid, var sangerne ute og benyttet anledningen til at forsyne sig med forfriskninger. — Fotografene knep enkelte pussige situati-

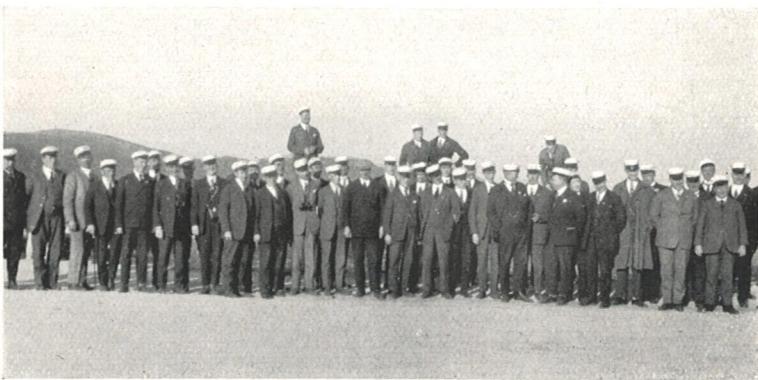

Opover mot Dovre.

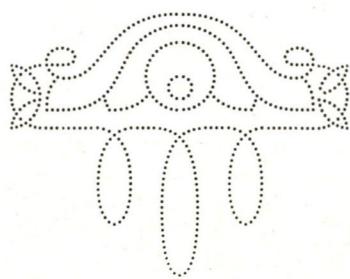
til dampskibsbyggen, hvor «Tordenskjold» laa flagsmykket for at ta imot os. Allerede i Oslo hadde sangerne trukket lod om lugarerne ombord, saa enhver straks fandt sin plads. Ved avgangen kl. 12.15 nat samledes sangerne paa dækket, hvorfra de sang for en hel del fremmødte.

I Trondhjem laa følgende telegram til koret: «Lykke paa turen! Bodén.»

Et kortvarig «skibsraad» holdtes i kapteinens lugår mellem Nordenfjeldskes kontorchef, «Tordenskjold»s kaptein samt sangforeningens formand og sekretær. Ved et glas vin ønsket kontorchefen paa rederiets vegne sangerne en god og behagelig reise. «Dennegang gaar De ikke den vanlige tur, hr. kaptein», la kontorchefen til, «men en *sangertur*».

Banens høieste punkt, Hjerkinn paa Dovre.

TIL MIDNATSOLENS LAND

Det blev sent den nat før sangerne kom til ro. Enkelte var trætte efter den lange jernbanereise og gik straks tilkøis; for andre hadde dækkets saloner saadan tiltrækningsskraft at de ikke engang tænkte paa at sove. Militærstene vilde absolut ha et glimt av Agdenæs befæstninger, mens de historisk interesserte ønsket at kaste et blik paa Østraat før de la sig. — — Saa endelig, paa morgenkvisten, krabbet efternøelerne tilkøis.

Men det var ikke længe rolig paa dækket. De første morgenfugler stak hodet op og snart kom flere efter. Veiret saa godt ut, litt svagt solskin og en laber nordenbris med litt sjø. Den berygtede Foldenfjord er næsten passert; idag er den i et saadant godlag at kun en av de 54 fandt grund til at skjække Neptun sin tribut.

Gongongen lød til første bordssætning. Frokosten var ypperlig og sangerne lot sig smake alle de gode retter som blev budt paa. Bordene og væggene i spisesalonen var pyntet med flag og blomster og det hele saa festlig ut. Efter frokosten strakte de fornøiede sangere sig i makelige kurvstoler paa dækket, snaddene kom

frem og der kunde skimtes en behagelig følelse av velvære i deres ansigter.

Kysten vi passerer er nogen med golde klipper; hvor der findes en grøn flek med litt jord er der boplads. Smaa fiskebaater sees par om par ute paa havet. Kl. 11.30 passerer Gjeslingerne, nogen store holmer, som sees nordvest i havbrynet. I smult farvand in-

Maskinmester Williamsen. 1ste styrmand Larsen. Kaptein Petersen. 2den styrmand Junge.
«Tordenskjold»s officerer.

denskjærs gik vi oppover til Rørvik, det første anløpssted.

Fra salonen lød der sang og pianomusik op til os paa dækket. Solisten vor, Tveiten, stemmer i av sine lungers fulde kraft.

Vaktmester Hansen vandrer omkring paa dækket og er saa fornøjet med tilværelsen. Nu har han tændt snadden sin og koser sig og tænker paa ingen verdens ting. «Jeg har det saa godt og jeg er saa glad fordi dere vilde ha mig med», sier han rørt, «jeg kommer aldrig til at glemme denne turen!» Det sa han allerede paa *det* tidspunkt.

En av de personer som snart gjorde sig «gjeldende» ombord var «Ojan Pavo». Han var stadig i et ypperlig humør og dette smittet paa de andre. Altid parat til at ta imot en vits, om den var aldrig saa bitende; han gav igjen i de korte, træffende: «Ja, nei, allright». — Saa en dag hadde «Ojan Pavo» besluttet sig til, i et givet tidspunkt, at gjøre mytteri ombord og overta hele skibet. Selv vilde han være kaptein naturligvis. Sine officerer hadde han ogsaa uttat. Thor Larsen erklærte sig desuten villig til at være gallionsfigur og en anden kjølsvin. «Liket» var utset til «dødvegt» ombord. Denne plan blev i en sildig aftentime utklækket av «Ojan Pavo», da whiskyen var sluppet op for ham — —. Der blev intet av den planlagte revolution — —. En vakker dag staar «Ojan Pavo» paa kommandobroen og gjør forestillinger for kaptein Petersen, «at baaten gaar saa urimelig sagte. De skal sætte alle winchene igang, hr. kaptein,» sier han, «saa vi faar mere fart paa'n», hvorpa han gjør stram honnør og forsvinder. Ja, «Ojan Pavo» holdt det gaaende, det er sikkert!

Samlingsignalet lød. Det var solisten vor, der blæste paa sit horn. Vi var ved Rørvik. Paa kaien var der samlet endel folk som vi sang et par nummere for, hvorpaa de fleste av sangerne tok sig en tur iland.

Men skibet skal videre. Kl. 1 la vi ut med gode ønsker fra dem, som viftende stod igjen paa kaien. Det var deilig solskinsveir.

Ved 2-tiden melder gongongen, at nu er det middag. Vi indtok vore pladse og tittet paa menuen. Den var jo sammensat som til et festmaaltid!

Suppe Bernau — Kold laks med peperrotsauce
Chateau Briand — Citron fromage
Kaffe.

Et sjeldent firklover.

Middagene ombord i «Tordenskjold» — ja alle maaltider forresten — blev overraskelser for deltagerne. Rettene bar altid franske, spanske eller tyske navne og gav anledning til mange spøkefulde bemerkninger. Men maten var god. Hvilke følger den utmerkede mat og den gode appetit fik for sangerne, gir en av deltagerne et lite billede av i en korrespondance:

« — — — Saa maatte vi ikast igjen med den frugale middag, som for hver dag blev mægtigere og større, eller var det mon os som tilslut blev saa underspiste at vi ikke klarte det? Jeg tror det sidste, for undertegnede maatte 2 gange ha skrädder paa sin livkjole, da den sprak naar jeg skulde ta den paa. Men saa lagde jeg ogsaa paa mig 7 kilo under turen.» Var maten den allerbedste, var opvartningen ogsaa derefter. Den gik med al præcision og villige og opmerksomme var hele betjeningen. Kaffen servertes i røkelugaren paa dækket.

Hittil har vi reist forbi næsten nakne fjeld, uten vegetation, men nu begynder naturen efterhaanden at forandre sig til det mere løsslupne og vilde.

Ved Helglandsflisa, Nordlands sydgrænse, lød trompetsignalet: Allemand paa dæk! Færdens medalje, Nordlandsmedaljen, blev udelt. Den er tegnet af Fr. HOLM og utført av ham og hans bror HILMAR HOLM. Medaljen er forgylt, rund, med en maake svævende over den øvre kant. Forestiller Landegode med midnatssol i bakgrunden og en seilende fembøring i forgrunden. I den nederste kant en lyre og rundt

Vore tjenende nymfer ombord.

medaljen: «Oslo Haandverker Sangforenings Nordlandsfærd 1926». Den bæres i grønt baand. Saavel kunstnerisk som haandverksmæssig set, er den den vakreste medalje som er utført for sangforeningen — brødrene Holm til megen hæder og ære.

Fjeldformationen antar mere og mere den alpekarakter som, farvet av midnatsolens straaler, er saa vidt berømt.

Nu faar vi øie paa Torghatten med det merkelige hul tversigjennem den 500 meter høie aasryg, der har formen som en tosnutet hat. Tiden tillot ikke at sætte baatene paa vandet til landsætning; men skibet gjorde en sving vestover saa vi fik se hullet baade fra øst og vest.

Vore trofaste følgesvende maakene blev matet. Der er altid nogen i følget som har interesse derav. Nordlændingerne Jacobsen og Tjærandsen gav os et lite indblik i disse fuglers liv og leveset og hvad de heter allesammen. En av sangerne nynnet paa Borgs «Hav» og straks stemte flere i:

«Hei, du fykende maake,
aa hei, lad mig følge dig!»

Fra Torghatten passertes en smal led med lave holmer og skjær paa begge sider. Straks efter kom Brønnøysund i sigte, hvor vor første koncert paa færdens skulde holdes. Ordren lød derfor: Gala-antræk. Her i byen hadde boktrykker og redaktør JOH. P. KROGH overtat arrangementet. I sin avis «Brønnøysunds avis»

hadde han reklamert godt for os, baade gjennem annoncer og notiser; desuten trykt billettene til konerten. For alt dette beregnet han sig ikke en øre! Man kan forstaa at Krogh er gammel sanger.

Paa kaien var det fuldt av folk. Der stod ogsaa opstillet Brønnøysunds Mandskor under sin fane og hilste os med sang. Korets formand ønsket os

Ved Torghatten.

Mottagelsen i Brønnøysund.

Fem av «de syv søstre».

Lokalet var omrent fyldt av et förventningsfuldt publikum. Programmet blev paa forhaand opsat af dirigent og styre i forening og ved konerten nævnte dirigenten den sangs navn og nummer i teksthæftet som skulde synges, saa at publikum kunde følge med. Denne ordning fandt vi praktisk og benyttet den under hele færdens.

Konerten blev vellykket. Naar man tar i betragtning den lange, slitsomme jernbanereise med temmelig bratte temperaturforandringer over høifjeldet, sidste nats minimale sovn, diæt- og luftforandringer, reisefeber og kanske ogsaa lidt artillerikanonade, saa hadde kanskje korets præstation et lite præg derav. Men allikevel høstet vi stormende bifald og flere ekstranummere maatte gis. Vakre blomster blev overrakt saavel dirigent som solist. Ved koncertens slut holdt ordfører OLAUSSEN en kort, men overmaade spirituel tale for sangerne og ønsket dem en behagelig reise nordover. Formanden takket paa korets vegne og utbragte et sangerhurra for Brønnøysund.

«Brønnøysunds Avis» skriver i en længere anmeldelse bl. a.: «— — Under hr. Alnæs' dygtige ledelse gav de en koncert som med hensyn til program og kunstnerisk utførelse var noget av det ypperste som har været fremført her. Det gode, morsomme og norske program maa nok ha sin del av de ovassjoner publikum gav, men størst ære tilkommer dog den mesterlige ledelse koret hadde. Man skal heller ikke glemme sangerne. Gode stemmer, godt sammensungne og villige redskaper under sin herre og mester, taktstokken. Nuanseringen var presis og vellykket. Det bruste himmelhøit og vældig som av norsk storstorm i «Varde» og sulla sakte som mild zefyr i «Vaggvisa». To av koncertens numre blev sunget med solo. Det var «Varde» av Haarklou og «Jeg lagde mig saa sildig» av Grieg. Solisten gjorde sine ting meget godt.»

Fra koncertlokalet hadde vi igjen følge av Brønnøysangerne tilbake til kaien. Fra skibets dæk gav foreningen nogen avskedsnummere for det talrike publikum, som taknemmelig kvitterte med rungende hurraer.

Saa bar det videre nordover, mens sangerne nød et herlig aftensmaaltid i fred og ro. Det er rimelig, at der var stemning blandt dem efter færdens første koncert, der hadde løpet av paa en saa heldig maate. Reiseflasken kom frem — man maatte tømme et bæger for koret, dirigenten, solisten, solistene o.s.v.

Vi dampet forbi Helgelands øer og skjær og kom forbi Alstadhaug kirke, der ligger paa den lange ø Alsten. Peter Dass' bautasten sees fra skibet. Paa nært hold fik vi se de kjendte skikkelses som længe hadde vinket os imøte: Fjeldrækken «de syv søstre» paa den foran nævnte ø. Det er 7 toppe, alle over 1000 meter, den høieste 1300 meter. To turistdampere laa foran os, de stoppet farten en stund for at de ombordværende bedre kunde faa anledning til at betragte dette sjeldne syn. Allerede denne nat fik man en forsmak paa hvilke farvenuancer midnatsolens straaler kan fremtrylle, naar de spiller paa de fantastiske fjeldformationer.

Klokken 1/23 morgen kom vi til Sandnessjøen. Vor arrangør paa stedet, hr. ANDR. NILSSEN, formand i mandskoret, tørnet ut av sin gode seng for at motta programhefter og instruktioner til vor koncert, som her skulde finde sted paa nedturen.

Det er merkelig hvor lite sovn man kan klare sig med deroppe i sollyslandet; kanske det er fordi en skal faa med sig mest mulig i erindringens kamera av den herlige natur. Det hændte man drak frokostkaffe før man la sig for at faa en liten høneblund, ja enkelte gav ogsaa en god dag i det og lot dag og nat være like, hvad de var deroppe i denne tid, da solen aldrig streiket, men arbeidet uten stands.

— — Klokken er nu 5 morgen, men dirigenten og nogen andre Nordlands-begeistrede holder endnu til paa dækket; saa blir ogsaa de fornøiet med det lange skift og forsvinder nedenunder.

I den tidlige morgen naadde skibet næste stoppested *Næsna*, hvor ankeret gik, saa at 2den plads passagerer vækkedes av sin sovn og trodde dommedag var nær — —. Men kaptein Petersens blide smil overtydet dem dog om, at nogen erkeengel foreløbig ikke var i anmarsch.

Efter frokosttid lørdag 19. stevnet «Tordenskjold» ind Holandsfjord, hvor Svartisens toppe saaes i det fjerne. En kold gufs stod fra bræen. Vandet herinde er smaragdgrønt. Vi gik helt ind til bunden av fjorden, hvor isbraen strækker sig ned til. En tysk turist-damper, den 17000 tons store «Monte Sarmiento», laa der inde og hilste os med «Ja vi elsker», besvart med sang og hurraer. Skibsbaatene blev sat paa vandet og snart var samtlige sangere paa vandring mot bræen. Ved et «feltpostkontor» blev i al hast rablet ned nogen ord paa prospektkort og poststemplet «Svartisen».

Veiret var vakkert og gjøken gol i de

Aamodd træner.

Ved Svartisen.

grønne lier. Veien til bræen farer frem gjen- nem lav birkeskog, hvor der vokste lyngblom- ster, isranunkler og hvitveis. Den vældige isbræ virket saa for- stemmende paa følget, at den bekjendte «myt- terikaptein» skrev hjem til sin Anna følgende korte hilsen: «Svartisen idag. O. G.» Paa veien til bræen møtte vi en hel del tyske turister. Disse hilste og sangerne

hilste igjen. Paa spørsmål fra «Ojan Pavo,» hvad tyskerne saa naar de hilste, fik han vite at det var «guten morgen». Denne hilsen ønsket ogsaa Ojan at benytte og ved første anledning tok han til luen og paa sin aller elskværdigste maate fremsa sit: «guten morgen!» men blev ikke lite forundret, da han fik til gjenhilsen: «Aa snak morsmalet dit, tosken!» Tablaa.

Ved bræen blev tat en hel del fotografier. Her blev vi overrasket med en medalje, forestillende en isbjørn paa isflak. Rundt dette billede stod: «Over polar- cirkelen mot det ukjedte». Medaljen var opfundet av «redaktør» ENGBRETSEN og tegnet av FR. HOLM. Tidligere paa dagen hadde vi faat «Pol-certifikat», der gav hver sanger ret til at passere polarcirkelen. «Redaktøren» var ogsaa mester for dette.

Da alle var kommet ombord igjen, stod «Tordenskjold» ut fjorden og pas- serte Grønøy, der i sandhet svarer til sit navn.

En kort prøve holdtes paa dækket ved middagstider. Vi skulde synge klok- ken $8\frac{1}{2}$ i Bodø, hvor vi ventet den strengeste kritik. Der raadet ikke saa liten spænding inden koret.

Idag spiste vi igjen en god middag og fik en vederkvægende hvile efterpaa. Imens dampet «Tordenskjold» nordover, forbi den takkede Fugleøy og det høie, mægtige fjeld Sandhornet, over Saltenfjordens brede munding mot Bodø, hvorhen vi kom klokken 6.

Bodøpressen introducerede os med fagre ord. Saaledes indeholdt «Nordlands- posten» 9. juni en historisk oversikt hvori det heter: «Et sangerbesøk av særlig interesse vil vi faa om kort tid, idet Oslo Haandverker Sangforening vil kon- certere her den 19. ds. Koret var et av de første Oslokor, som allerede tidlig saa sin opgave i at reise rundt i landet og ved koncerter gjøre propaganda for mandssangen, og det har derfor utvilsomt ogsaa sin store andel i at korsangen har naad en saadan utvikling som den nu har overalt i vort land — —.»

Paa lang avstand fra byen kunde vi iagtta folkemængden paa kaien. Fra dækket skimtet vi postfuldmægtig HARALD ANDERSSENS høie skikkelse, svingende sin lue til velkomst. En kort prove blev holdt i koncertlokalet (Arbeidersamfundet) straks efter ankomsten.

Umiddelbart foran konerten mødte byens to sangforeninger op paa kaien under sine faner, for at hilse sine sangerbrødre velkommen. Under ledelse av komponisten Fr. Anderssen sang de «Velkomstsangen». Harald Anderssen ønsket i en høistemt tale Oslo-sangerne velkommen til Bodø. Vor forening takket med en sang og viceformanden tolket sangernes taknemmelighed for den vakre mottagelse.

I forening med byens sangere toget vi til koncertlokalet, etterfulgt av mange mennesker. Vor arrangør paa stedet, Sundems bokhandel, hadde ordnet med koncerthen etter konferanse med Harald Anderssen.

Lokalet var stort og prægtig og meget godt at synge i. Koret ydet her noget af det bedste under færdens, brilliant oplagte som sangerne var. Henimot koncertens slut grep hr. Anderssen ordet og holdt fra sin plads i salen en kort, veltuneret tale for koret, som han takket for besøket og utbragte et 3×3 hurra som publikum staaende eksekverte. Korets formand takket taleren for de smukke ord og publikum fordi de hadde glædet sangerne ved at komme og høre paa dem. Sangerhurra for Bodø.

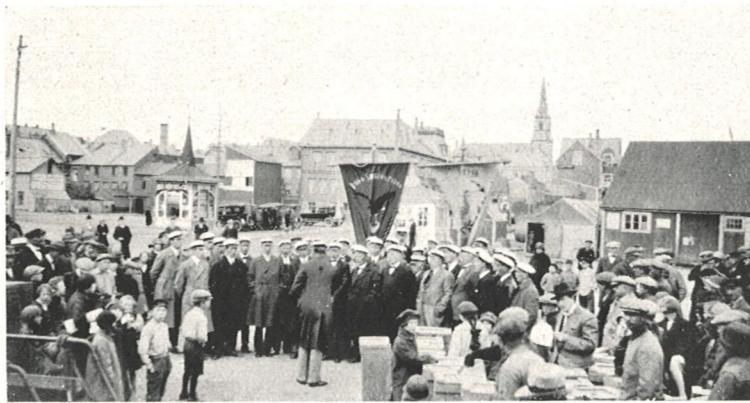
Harald Anderssen hadde i et privat brev til formanden pekt paa, at lørdag var den uheldigste koncertdag i Bodø, fordi folk da drar ut av byen for at nyte sommeren. Det kan ikke nægtes at vi blev stor i egen indbildning, da vi kasted et blik ned i salen og saa de tæt besatte benkerader — —.

Sangerne tok en hjertelig avsked med Bodø publikum. Da de gik ombord igjen var en masse mennesker samlet ved skibet. Under tonerne av «Norge, Norge» la «Tordenskjold» ut fra kaien og stevnet nordover i sommernatten.

«Bodø Tidende»:
«— — Der var flere kjendte numre paa programmet og alle fik en overordentlig smuk og fortjenstfuld utførelse. Stemningen blandt publikum var den aller bedste. Særlig lykke gjorde

Paa Svartisen.

Mottagelsen i Bodø.

«Nordlandsposten»: «Oslo Haandverkersangforenings koncert her lørdag aften hadde trods den mindre heldige dag trukket ganske bra hus. Men der burde ha været mange flere.

For det er ikke hver dag man her hos os faar høre saa god og kultivert korsang.

Koret, som bestod av vel 50 mand, var sammensat av utmerkede stemmer, gjennemgaaende lyse, friske 1ste tenorer, faste mellemstemmer og saftige, kjelder-dype 2-basser. Og under sin fremragende dirigent komponisten Eyvind Alnæs, var dette utmerkede materiale sammenarbeidet til et særdeles tiltalende homogent hele.

Allerede fra første nummer, Selmers malende «Vort land», og ut gjennem det interessante, tildels meget krævende program hadde man en levende følelse av, hvilken intim kontakt der var mellem kor og dirigent og med hvilket sikkert herredømme dirigenten behandlet dette sit mangehalsede instrument.

Der var en rytmisk præcision og sikkerhet, en rikdom av nuanser fra det bløteste pianissimo til det mest fuldtonende fortissimo og sidst men ikke mindst en saa distinkt tekstuttale, som man sjeldent hører make til.

Det rikholdige og avvekslende program, utført under disse utmerkede forutsætninger og med dirigentens suveræne kunstneriske smak blev derfor en nydelse av de sjeldne, og var like vellykket enten han tolket de intime stemninger i Holters «Til Norge», Alnæs's «Haust» eller slog gjækken løs i Halvorsens «Dobbeltportræt» eller Alnæs's nyeste «Hei, so dansa jenta mi».

I et par numre med solo sang hr. Hans Tveten meget tiltalende med en smuk kraftig baryton. Særlig var hans tolkning av den gamle folkevise «Jeg lagde mig saa sildig» meget inderlig og forstaelsesfuld. Til denne sang leverte koret et aldeles exellent akkompagnement.

Alt ialt var koncerten noget av en oplevelse, og jeg vil ikke slutte disse bemerkninger uten at benytte anledningen til at takke de kjække sangere og deres dirigent ikke bare for det store tiltak at komme hitop den lange vei, men endnu mere fordi de ikke slaar sig tilro med de vundne laurbær paa «klassiske» standardverker, men

Fridthjof Anderssens nordlandske folkemelodi «Killebukk, Killeblak» som maatte synnes da capo og blev mottat med entusiastisk bifald. Komponisten blev hjertelig hyldet—.»

«Nordland»: «— Sangerne gav os en udmerket mandssang, — de høstet stort bifald og maatte gi flere ekstranumre.»

tar med sig nye ting og viser dem frem i den heldige belysning, som kun et mørsterkor kan gi dem. Der ligger en stor opgave for et godt kor i dette.

Præstationerne blev den hele tid fulgt av det mest begeistrede bifald, som avstedkom en række dacapo- og ekstranummere.

Harald Anderssen.»

Ved 11-tiden passertes Landegode. Der hadde man ventet at faa se midnatsolen, hvor den efter sigende skal være vakrest; men den sure nordenvind med endel taake la hindringer ivedien. Istedetfor midnatsol fik vi «Midnatsposten» — Nordlandskorets avis. Dens første nummer skulde offentlig gjøres, hvorfor samlingssignalet gik. Fra sit høie stade paa agterdækkets luke beklaget redaktøren, pakmester ENGBRETSEN, at bladet var noget forsinkel av flere grunde, bl. a. fordi medarbeiderne ikke var flinke nok til at indsende stof. Disse hadde imidlertid lovet bod og bedring. Avisen var morsom og sangerne fik sig en god latter over de mange «stikpiller» den indeholdt. Men det saa da ikke ut til et avisens manglet stof! Redaktørens lommer var fulde av dokumenter, som vinden hadde saadan god lust til at sende paa sjøen, hver gang han flyttet de løse papirer fra den ene lomme over i den anden.

Den frygtede Vestfjord var inat i sit «gode hjørne», men det blæste nok saa surt, hvorfor de fleste av sangerne foretrak at gaa tilkøis.

Søndag morgen oprandt med deilig veir. Vi var da kommen opunder Lofotvæggen, hvis toppe, tinder, tagger, rygger, egger og pigger straalte i sin solbeskinnede glans. Et vakkert panorama. Heroppe hadde stortroldene holdt bal til den lyse morgen og da solen randt, var de blit til stene. Men allikevel sat Vaagekallen i sin naustdør med et venlig blunk i øjet, som om han frydet sig over at haandverkersangerne vilde gjæste ham.

Tidlig paa morgenens var nogen smaasteder anløpet. Vi passerte Henningsvær og Kabelvaag og ankom til Svolvær kl. 11 formiddag. Koncert skulde holdes her klokken 12¹ 2.

Byen har nogen storlagne omgivelser. Grønklædte alpefjeld som Kongstindene og flere andre stiger steilt op i en runding paa kort avstand bakenfor byen.

Mange mennesker var fremmodt for at ta imot os. Et vakkert velkommen fik vi av stedets sangere under sin fane. Efterat de vanlige hilsener var vekslet, avmarschertes til koncertlokalet. Alle pladse var utsolgt.

Sjælden har vel foreningen sunget for et mere lydhört og stemningsfuldt publikum. Koret ydet her god sang. Samtlige nummere tok sterkt bifald og ekstranummere maatte synges. Dirigent og solist fik blomster. Konerten blev mindeværdig.

Byens folk fulgte os ned til kaien og var overmaade venlige mot os. Ved avreisen sang koret nogen sange, tilslut «Ja vi elsker».

Redaktøren efter en slitsom nattevakt.

Kabelvaag.

«Lofotposten»: «— De forskjellige numre blev utført paa en glimrende maate og publikum belønnet det udmerkede kors præstationer med kraftigt bifald.»

Klokken 3 stevnet vi videre i den straalende dag. Skibet gjorde mange svinger omkring holmer og skjær, hvor seilleden gaar. Vi kom

til det friskt farvede Raftsund, hvis skjønhet ingen pen hittil tilnærmedesvis har været i stand til at skildre.

En kort visit ind Troldfjorden blev for samtlige deltagere en enestaaende begivenhet. En mere vild og fantastisk natur kan man vanskelig faa se andetsteds. Indløpet til fjorden er temmelig smalt med lodrette fjeldvægger. Længere inde utvider fjorden sig til en kort sækkefjord, omrammet av vældige snedækte fjeld, hvorfra bækker hang som sôlvtraader nedover fjeldvæggene. Et høist eindomelig sted! Herinde blev ankeret kastet. I disse trolddomsagtige omgivelser utkom «Midnatsposten» med sit andet nummer, like skøieragtig som det første. En kort korprøve paa «Finsk Idyl» maatte hurtig avbrytes paa grund av det mangetonende ekko. Uhyggesfolelsen forsvandt først, da vi vel var ute av fjorden.

Veiret var fremdeles godt, om end lidt kjølig. «Tordenskjold» dampet nu over den brede Hadselvfjord hen til den frugtbare Hadselo, omtalt som «en grøn smaragd midt i Vesteraalsfjorden». Paa denne ø ligger Melbo, vort næste erobringssted.

Her hadde kontorchef K. FRYDENBERG, son av «vor» Frydenberg og gift med grosserer Fredriksens datter, været vor arrangør paa en helt ut tilfredsstilende maate. Og han

Paa spadsertur i Svolvær.

hadde i fuldeste maal faat den belønning som et energisk arbeide gir: Fuldt hus og feststemning.

Vi fik en festlig mottagelse. Foruten stedets sangforening og musikforening under sine faner var en masse mennesker fremmødt for at hilse paa de langveisfarende sangere. Melbo Sangforening sang «Solfest» efterfulgt av en velkomsttale. Fra dækket svartes med «Huskomhei» og takketale. Med faner og klingende spil marschertes gjennem den lille vakre by til koncertlokalet. Paa veien passertes den landskjendte, driftige forretningmand Fredriksens kontorer og privatbolig.

Konerten blev en av vore bedste. Sangerne var godt oplagte og de forskjellige nummere fik en ypperlig tolkning. Kari og Anders satte lattermusklerne igang og sandelig saa det ut til, at publikum vilde danse med i «Hei, so dansa jenta mi». Men ogsaa de ømme strenge blev berørt synlig ved «Jeg lagde mig saa sildig» og «Vaggvisa».

«Nordlands Nyt»: «— — Lokalet var fyldt til sidste plads av et forventningsfuldt publikum, og la det være sagt med det samme, sangerne skuffet ikke. Publikums begeistring var meget stor og flere numre maatte gis dacapo.»

Man maatte lægge merke til den yppige vegetation i og omkring Melbo — fridige akre og enge med en rigdom av vakre blomster.

Mens «Tordenskjold» med sangerne avgik klokken 12 nat, under hurrarop fra de fremmødte paa kaien, blev styret med dirigent og solist tilbake til en intim familiefest hos hr. og fru Frydenberg jr. i deres vakre og koselige villa. Efterat ha tilbragt nogen hyggelige timer her hos det elskværdige vrtskap, brøt man op for ved hjælp af biler at ta baaten igjen i Stokmarknes. Det blev en herlig 17 km. biltur over Hadseløen fra dens sydside til dens nordside om Hadsel kirke.

Da det feststemte styre langt om længe naadde frem til «Tordenskjold», blev det til sin store overraskelse mødt ved landgangsbroen med «Sangerhilsen», «Heihuksomhei» og flag, blomster, taler og tilbørlige ovationer. Men dirigenten nedla protest da han blev overrakt en deilig blomsterbuket, som han gjenkjendte at ha mottat samme aften ved konerten i Melbo! Ved anledningen dirigerte en meget moskovitisk utseende person, der viste sig at være kammerat Frithjov. Det blev et trøstens bæger til de, efter sit styre længtende og trofast ventende sangere — —.

Solisten med de smaa skjønheter i Svolvær.

Til koncertlokalet i Svolvær.

Ved Svolvær.

færdens. Harstad ligger lunt til paa østsiden av Hinnø, ved en vik av Vaagsfjorden. Omegnen er frodig og vakker.

Repræsentanter for stedets sangforening og dirigenten, hr. musikløitnant EVENSEN møtte frem og tok venlig imot os. Harstad Mandskor hadde paa forhaand fastsat et program for vort ophold i byen. Efter middag og en prøve i Underofficersskolens gymnastikklokale, hvor koncerthen skulde holdes klokken 7 om aftenen, var koret indbudt til en motorbaattur til den ældgamle Trondenes kirke, hvor den interesserte provstinde SMITH viste os omkring og fortalte os kirkens historie. Den er den nordligste stenkirke i landet. Alnæs spilte paa det hundreaarige orgel, som endnu viste sig at ha klangfulde stemmer. I kirkens kjælder opbevares flere likkister. Der blev løftet laaket av en kiste, saa der kom tilsyn et velbevaret lik av en prest fra det 17de aarhundrede.

Det var en oplevelse at besøke denne seværdige gamle utpost for norsk kirkeliv og kultur, og før vi forlot dette sted sang vi Lies «Bøn» og Conradis «Solnedgang», der klang høitidsfuldt indenfor de gamle mure.

Efter omvisningen i kirken samledes vi med Harstadsangerne paa et deilig grønt sted

Om natten passertes Risøysund. Efter opmudringen i 1925 kan dette trafikeres av større skibe. Til Harstad ankom vi klokken 1 middag, mandag 21. juni. Her undlot vi — uvisst av hvilken grund, at synge for publikum paa kaien; men herfor fik koret en reprimande i en av byens aviser, saa det gjentok sig ikke senere under

Fra Troldfjorden.

i skogen til kaffefest, arrangert av sangernes damer. Kaffen, tilsetningen, kakerne — alt smakte fortræffelig. Den improviserte tilstelning vandt korets høistemte beundring. Man sang under løitnant Even-sens ledelse en række sange. Flere taler blev holdt bl. a. for vertinderne som til avsked fik et rungende hurra.

Reisen tilbake til byen foregik den samme vei vi var komne.

Om kvelden møtte Harstad Mandskor frem under sin fane og ledsaget os til koncertlokalet. Det var fuldt besat av tilhørere.

Konerten gik meget godt og efter de forskjellige nummere faldt bifaldet rikelig. Dirigent og solist fik favnen fuld av roser. Flere dacapo- og ekstranummere maatte gis.

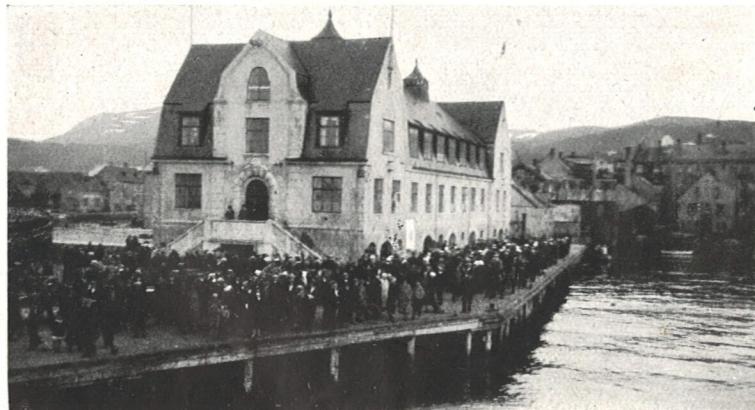
«Haalogaland»: «— — Tiltrods for den uheldige tid var huset omrent fuldt, og det viser at koret var mottat med store forventninger.

Koret viste sig at ha god enkeltmandsutdannelse. Dirigentens opfatning av musikken var av høi kultur. Præstationerne var derfor meget gode, og bifaldet steg ut gjennem konerten.

Av nye ting fremførte koret bl. a. en nordlandsk folketone av Fr. Anderssen. Den var fin og skjær. Dirigentens egen «Haust» var ogsaa en perle og likesaa hans «Halling». Den svenske komponist Peterson Berger var repræsenteret ved «Finsk Idyll»; det var et meget interessant be-

Vore gjæster Fredriksens fra Melbo.

Ankomsten til Harstad.

Paa vei til Trondenes kirke.

verker Sangforenings koncert her i Harstad blev en virkelig begivenhet paa mands-sangens omraade. Allerede fra først av forstod man at her hadde man for sig en dirigent, der ikke er av de almindelige, og et veldiciplinert kor der fulgte dirigentens bevægelser i alle dele. Stemmerne var gjennemgaaende fyldige og vakre og virket særlig betagende i pianissimo, likesom solisten hadde en ren, solvklar stemme.

Av sange der særlig rev publikum med, bør nævnes «Vestanveir», «Finsk Idyll» for ikke å glemme «Haust» og «Halling» av dirigenten, der begge maatte gis dacapo.

2. «— Den første sang paa programmet var Selmers «Norge, Norge». Det var ikke den rette komposition at synge sig op paa. Intonationen her var uren men utmerket presisjon. Selmers «Ulabrands» blev utmerket fremført. Mon ikke Wendelborgs melodi til denne er mægtigere?(!) Det var første gang vi hørte denne melodi i Harstad. Av de øvrige sange maa fremhæves «Finsk Idyll», «Jeg lagde mig saa sildig», begge med solo, «Haust» og «Hei, so dansa jenta mi» samt ikke at forglemme Paulus' «Vestanveir» med den herlige fremførelse av soloen. En likefrem perle var den lille «Vaggvisa» av Palmgren.

Solisten Hans Tveten hadde en stor, klangskjøn stemme som var av præktig virkning.

Presisjon og nuansering gjennem hele konerten var meget god. Koret var meget elastisk og dirigenten hadde en likefrem troldomsmagt over det. Korets 1. tenorer var det svake punkt, de smellet ikke godt sammen undtagen i pianosakene hvor de først kom til sin ret. I fortissimosakene kom

kjendtskap. Solisten var Hans Tveten og han hadde en velskolert stemme. Baade dirigenten og solisten fikk meget roser. Idethle var koret en vellykket repræsentant for Oslo mandssang, en bærer av gamle og ærerike traditioner paa sangens omraade.»

«Harstad Tidende» hadde to anmeldelser av konerten.

1. «Oslo Haand-

verker Sangforenings koncert her i Harstad blev en virkelig begivenhet paa mands-sangens omraade. Allerede fra først av forstod man at her hadde man for sig en dirigent, der ikke er av de almindelige, og et veldiciplinert kor der fulgte dirigentens bevægelser i alle dele. Stemmerne var gjennemgaaende fyldige og vakre og virket særlig betagende i pianissimo, likesom solisten hadde en ren, solvklar stemme.

Trondenes kirke.

de enkelte gange helt bort. Basserne var rent fænomenale. Med den høie kultur over sangen som dirigenten tilføjet koret — det syntes som om han spillet paa koret som paa et andet instrument (høiere kan en sangdirigent neppe naa), — fik han publikum til at aue at her strøk noget stort forbi, og Oslo Haandverker Sangforening kan være forvisset om at der

blev et frökorn igjen til trivsel i længtende jord. — Velkommen igjen paa næste Nordlandsfærd, og vær opmerksom om at ingen steder i landet træffer dere paa et saa utpræget lyrisk folkefærd som Nordlændingen, hvilket skyldes den natur han er opvokset i. Derfor sætter han større pris paa og forstaar at verdsætte meget bedre end nogen anden, eders kunst.

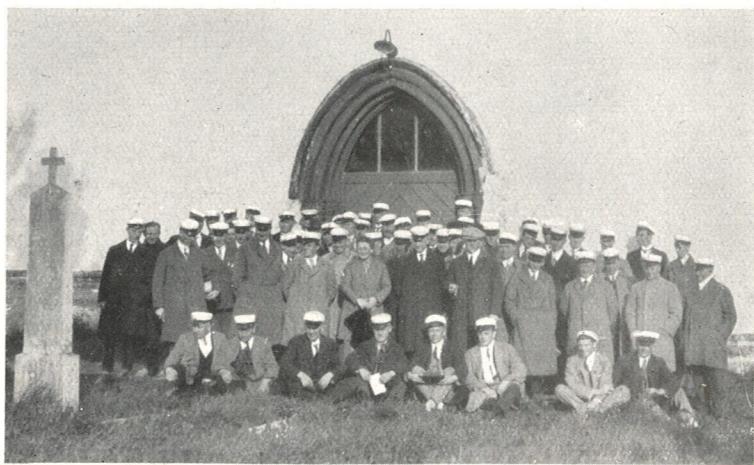
H. S.»

Vi forlot Harstad ved $\frac{1}{2}11$ tiden om aftenen, efter at ha git flere numre tilbedste for tilhørerne paa kaien. Kursen sattes for Hamnvik, hvor Ibestad Sparebanks store stenbygning lite harmonerte med omgivelserne, mens derimot et gammelt aristokratisk utseende handelshus viste Nordlandsarkitekturens symmetriske rene linjer.

Flere hundrede mennesker var mødt frem paa bryggen, ventende paa os. I den sene aftentime gav vi flere sange, hvorover tilhørerne var fornøiet.

Under reisen fra Harstad hadde vi 2 par lapper som medpassagerer. De broget klædte reisende blev ivrig studert av sangerne, som handlet kniver og lign. av dem.

Idet klokken passerer 12 nat lød et kraftig hornsignal fra Tveten, og alle

Foran Trondenes kirke.

Vore vertinder i Harstad.

Hvo, som — —

mand samles paa agterdækket. Anledningen var at vor høit agtede sangerbror, Nordlandsfærdens kasserer, PER FRYDENBERG, den dag, 22. juni, fyldte 60 aar.

Formanden bragte fødselsdagsbarnet en hjerlig varm tak for det brodersind han altid hadde vist i sangforeningen og for det overmaade

værdifulde arbeide han hadde nedlagt som styremedlem og sekretær. For den seige utholdenhed i arbeidet for Nordlandsturens tilblivelse og som korets kasserer vilde sangerne altid være ham taknemmelig. Paa vegne av Nordlandskoret overrakte formanden ham en tin cigarkasse med inskription. Et rungende sangerhurra fra koret.

En sang, skrevet av Hans Nilsen, hvorav første og sidste vers gjengis, blev avsungen:

Mel.: *Mens Nordhavet bruser.*

Mens Nordhavet bruser om sund og skjær
og solen hver fjeldtop forgylde;
i toner vi hilser *Per Frydenberg*,
idag sine seksti han fylder.

Mens Nordhavet bruser vor hyldest du faar
med tak for hvad hittil du strævet.
For dig ingen alder er seks-ti aar
av dig endnu meget blir krævet.

;:;Lad sangen klinge til vor broders pris,
han hædres skal paa ekte sangervis. ;:;
;:; Vort ønske er at paa din fremtids vei
maa glæde, sundhet, lykke følge dig! ;:;

Viceformanden overbragte med nogen vakre ord en hilsen fra «Banden», ledsaget af en gave, bestaaende af et askebæger i form av en stor krabbe. Fra Oslo Sangerforbund bragtes en hilsen ved medlem av styret, rørlægger Jacobsen.

Dypt rørt takket Frydenberg for al den venlige opmerksomhet, han blev vist.

Ikke før var hyldesten for Frydenberg stilnet endel af, før der meldtes om nok et fødselsdagsbarn, nemlig THOR LARSEN, færdens fornøielige «Kari», men han var kun 35 aar. Selvfølgelig fik han ogsaa sine taler, sangerhurraer etc.

Efter denne improviserte tilstelning samles koret i salonen, hvor der var dækket med kaffe og kaker. Denne akt har «Nordenfjeldske» ladt gaa ind som et fast led i Nordlandsreiserne i anledning midnatsolens tilsynekomst, naar skibet forlater Bodø. Men solen hadde ikke vist sig for os, derfor var festen utsat, og nu kombinert med den lille tilstelning for fødselsdagsbarna. Efter kaffen overraskedes vi av en «punchebolle», som satte et straalende humør i gutta. Talerne fulgte slag i slag og Tveten sang til Alnæs' akkompagnement. Thor Larsen satte latterdøren op med sine muntre viser — alt var liv og glæde. Skibets kaptein, styrmand, maskinmester og

bestyreren for vor forpleining ombord samt kokken blev dekorerte med vor Nordlandsmedalje. Kaptein Petersen takket for den store ære og for den opmerksomhet, som sangerne viste befat og mandskap under reisen.

Eftersom skibet naadde længere nordover bød ikke naturen paa saa mange seværdigheter som længer sørpaa; landskapet blev efterhaanden flatere med store gaarder og i Sørreisa f. eks. hadde egnen en næsten østlandsk karakter. Men de mægtige snefjeld i bakgrunden mindet dog om, at vi var langt mot nord. Paa vor vei passertes Salangens kisgrubers millionanlæg, der nu laa nede; under krigen var her stor bedrift.

Tirsdag 22. juni hadde vi stille veir, men koldt. Med bange anelser hadde korets formand underveis fra Harstad iagttagt veiret. Paa det sidste sted hadde han nemlig mottat et telegram fra Tromsø saalydende: «Opgi klokkeslettet ankomst Tromsø. Medbring godt veir. Ring telefon fra Harstad. Bangsund.» I en kort telefonsamtale fik formanden vite at Tromsø hadde snestorm! Jo, det hørtes ganske hyggelig ut midt paa sommeren! Man kan da let forstaa at formanden efter denne «kolde» meddelelse var spændt paa, hvordan veiret vilde arte sig fremover.

Ut paa formiddagen passerte vi Rystrommen, et sund med sterk strøm, mellem Kvalø og fastlandet. Her var det grønne, frodige marker og gaarder ved sjøen. Vi fik Tromsø isigte ved middagstid.

I Tromsøsundet blev vi høiligt overrasket ved at et flagsmykket dampskib fulgte os og hilste. Det var d/s «Tromsø» med fylkestinget ombord. Hurraerne gjaldet fra begge dæk. Fylkestingets ordfører, Isachsen, hilste os fra «Tromsø fylkesting som elsker sang.» Umaadelig jubel blandt sangerne. De to skibe dampet sammen ind mot byen.

Paa kaien stod det stuvene fuldt av folk, og da «Tordenskjold» la til tonet «Lad os hvirle velkomstsangen» os imøte fra byens sangforeninger under sine faner. Vi besvarte denne opmerksomhet med «Fold dig ut» og «Norge, Norge». Det var os en stor glæde at trykke vor ven og sangerbror ERLING BANGSUND, den kjække Nordlands-gutten, i haanden. Hvad denne karen utrettet for Nordlandskoret kan vi ikke faa fortalt i nogen faa ord og skulde vi referere alle de skrivelse og telegrammer, vi har vekslet med ham, vilde det opta mange sider i dette hefte. En mere opofrende sangerbror kommer vi kanske ikke senere i forbin-

Nordlandsparti.

Mottagelsen i Tromsø.

merfest. De fleste av sangerne blev indkvartert paa Grand Hotel, mens en mindre del maatte indlogeres paa Sjømandshjemmet.

Byens presse hadde omtalt vort besøk i spaltelange artikler med gjengivelse av dirigentens og formandens billeder. «Tromsø» skrev saaledes: «Geofysen kan ikke svigte os længer. Idag maa vi faa sommerveiret, slik at vi selv kan slippe at fryse i hele sommer, og Oslo-sangerne faar se byen vor i sol og sommer, slik som Tromsø skal sees, for at Tromsøgutten Bernt Lie's ord kan opfyldes om «det vakreste sted i verden.»

Det er sol og varme som vi trænger for at faa humøret igjen. Hvis sommeren gjester os idag, vil Oslo-sangerne deroppe paa Alfheim i vor deilige park, faa et festlig møte med det musik- og sangglade Tromsø.»

Hele byen var flagsmykket.

Efter en kort prove paa Alfheim, blev vi indbudt av byens sangere til en biltur rundt Tromsøen. I 14 biler startet vi fra Grand Hotel med nogen av byens sangere som ciceroner. Vi fik paa nært hold iagtta den frodige vegetation, Tromsøen er saa bekjendt for; særlig var det vakre Præstevands omgivelser henvivende. Efter bilturen servertes kaffe paa Grand Hotel.

Da koncerttiden nærmet sig, stilte vi os op utenfor Grand Hotel og med Tromsø Orkesterforening i spidsen samt Tromsø Arbeiderforenings Mandskor og Tromsø Mandssangforening toget vi op til folkeparken Alfheim. Orkestret spilte underveis og naar det pauserte en liten tid stemte sangerne i:

Frem raske sangerflok
til mod og lystig sang.
Freidig vi gaar vor gang
til tonernes lette klang.

En, to, giver akt,
En, to, passer takt.
Arm i arm, ingen larm
kun uforsagt, tralalala.

delse med. — Nu stod han paa «Tordenskjolds» dæk, dirrende av initiativ, og fremla sine planer for vort ophold der oppe de par-tre første dogn, hvilket senere viste sig at være helt fortræffelig laget.

Vi var nu kommet til vor reises maal og maatte foreløbig forlate vor kjære «Tordenskjold», der skulde fortsætte videre til Ham-

En masse mennesker var paa benene og hilste os hvor vi drog frem.

Ved indgangen til Alfheim var for anledningen reist en stor, vakker æresport.

Alfheim er et privat anlagt parkanlæg, hvorfra man har et utmerket skue over byen og omegnen. Musikhandler Hall har været sjælen i arbeidet for at faa parken saa vakker som mulig og der er opnaaet gode resultater.

Den store paviljon var helt utsolgt og mange maatte nøie sig med at staa utenfor og lytte til.

Sangerne var godt oplagt og i feststemning. Ved sin indtræden blev de varmt hilset af de tætte bænkerader. Konerten gik godt. I en pause blev Alnæs overrakt en vakker blomsterbuket fra Tromsøsangerne ved maler MARINIUS OLSEN som i sin hilsen til Osloangerne la en særlig tak til komponist Alnæs for det han hadde uttrettet for norsk mandssang.

Vi var noget spændt paa kritikken her i denne by, hvor mandssangen har en hoi stjerne og har saa mange ivrige dyrkere. Men det vældige bifald ved koncertens slut tydet paa at «det kritiske Tromsø» skattet vor sang.

«Tromsø»: «Allerede fra første stund merket man den gode kontakt der var mellem dirigent og kor og mellem sangerne indbyrdes. Koret var et godt sammenstillet hele, et fint avstemt instrument i en følsom dirigents haand. Derfor saa vakker Selim Palmgrens «Vaggvisa». Derfor saa naturtro bølgeskvulpet og drag-suget i «Brede seil over Nordsjøgaard». Derfor saa vaskeægte «Vestanveir».

Solisten Hans Tvetens klare, friske stemme gjorde sig særlig godt i den finske idyll «Ojan Pavo» og i Griegs «Jeg lagde mig saa sildig», som blev sunget rørende nydelig. Konserthen blev en oplevelse av de sjeldne.

Nu.»

«Nordlys»: «Det var med store forventninger man gik til Oslo Haandverker Sangforenings koncert paa Alfheim tirsdag aften. Men la det være sagt med en gang: de indfridde ethvert forlangende. Ved at minde om at det var Eyvind Alnæs som var dirigent, skulde man vel være fritat for at omtale utførelsen av de forskjellige numre. Overfor denne store musikkens opfatning overgir man

Parti av Tromsø havn.

Tromsøya rundt.

dannet en undtagelse ogsaa paa det omraade. Overmaade interessant var det saaledes at faa høre Peterson-Bergers prægtige «Finsk Idyll». Men det var beklagelig vi ikke fik flere av komponistens egne ting. Alnæs' kompositioner hører til det ypperste inden vor korliteratur og derfor er de blit saa kjendte og kjære.

J. O—g.»

«Tromsø Stiftstidende»: «Haandverkerkorets koncert paa Alfheim igaar blev ialfald for dem som har litt forstaelse av sangens værdi, noget av en oplevelse. Under sin dygtige dirigent, komponisten Eyvind Alnæs, ydet koret det fortrinlige baade i sanglig og rent teknisk henseende. Man fik et levende indtryk av, at dette kor har staat under den mest aarvaakne og kyndige ledelse. Det er i besiddelse av en sanglig kultur, som kun kan være oparbeidet gjennem mange aars agtpaagivent arbeide. Det omfattende program fik stort set en utførelse, som ikke levner nogen ret til indgaaende kritik av nærværende anmelder.

Solisten Hans Tveten viste sig at være i besiddelse av en fyldig og rik baryton. Særlig i «Varde» gjorde denne stemmes velklang sig fordelagtig gjældende, specielt i de høiere liggende partier, hvor røstens tenorfarve er fremtrædende.

Der var livlig bifald efter hvert nummer og bifaldet vilde ingen ende ta ved fremførelsen av «Hei, so dansa jenta mi», som maatte synges dacapo. Man kunde ønske at høre dette fortrinlig samarbeidede kor flere gange.»

Da konerten var endt blev salen i en fart ryddet for at gi plads for veldækkede borde til den paa-

sig paa naade og unaade. Og koret var et villig redskap i hans haand. Der var en fart og en presisjon som var mørstergyldig. Og bedre dynamiske avskygninger hører man sjeldent.

Vi venter av disse store Oslokor som av og til besøker os heroppe, at de skal bringe os gode nye ting. Desværre har ikke alle gjort det. Dette kor

Isbjørndressur i Tromsø.

folgende sangerfest, som blev netop slik som en sangerfest skal og bor være, fuld av festivitas og naturlig glæde.

Talene aapnedes av Tromsø Mandssangforenings formand, SVERRE BERG JENSEN, som i en varm, høistemt hyldest til mandssangens kultiverende indflydelse paa sindene, bragte Oslo Haandverker Sangforening al mulig anerkjendelse for det arbeide denne forening gjennem 78 aar har gjort til mandssangens fremme i vort land. — Faktor HANSSEN takket paa korets vegne. Reisen hitop hadde været som en drøm, et eventyr, helt fra Svartisen, Trollfjorden, Trondeneskirken — alle de steder vi hadde besøkt og nu sidst her i Tromsø. Han understreket i sin tale at man var overmaade taknemlig for den enestaaende mottagelse, koret hadde faat overalt i Nord-Norge. Han konkluderte med et varmt ønske om mandssangens fortsatte fremgang i Tromsø.

Kobberslager TH. MOE, viceform. i Tromsø Haandverkerforening, uttalte, at han som haandverker hadde været stolt idag under sangernes ankomst og under konerten, fordi han hadde set hvorledes haandverkersangerne fra Oslo kan optræ. Han bad sangerne bringe en hilsen til Oslo Haandverks- og Industriforening. En bedre repræsentant end sangerne kunde ikke sendes hitop.

Formanden takket og lovet at bringe hilsenen frem. Nævnte at Osloforeningen hadde bygget den prægtigste sangerhal i Skandinavien for sine sangere.

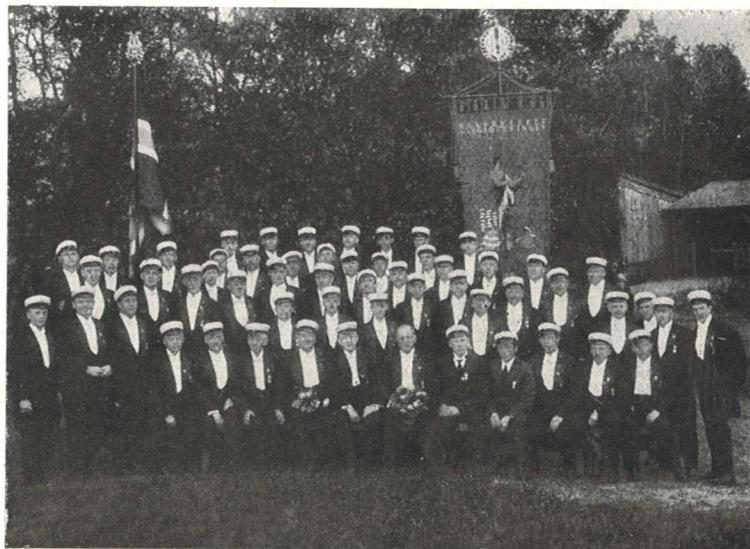
Organist TELNES hyldet i vakre ord komponist Eyvind Alnæs, han som hadde git os saa mange herlige kompositioner fra korverk, symfonier til sine smaa sange som vi alle synger, som «Der du gek fyre» og «Siste reis».

Borgermester EIDSMO talte for kvinderne, særlig de mange sangerhustruer som nu sat alene hjemme i Oslo og gremmet sig, ti de hadde bragt et stort offer.

ALNÆS takket for de vakre ord der var rettet til ham. Trodde at den vidunderlige reise nok vilde gi inspiration. Han utbragte et leve for det vakre Tromsø.

HAGB. HENNINGSEN holdt en udmerket tale for pressen som den store verdensmagt med megen indflydelse. Sangerne har altid levet i god forstaelse med pressen. Sangerhurra.

Redaktør OSCAR LARSEN takket og talte med varme og begeistring om Nord-

Nordlandskoret fotografert i Tromsø 22. juni ved midnatstid.

B

lændingerne mest brændende ønske og haab om at jernbaneforbindelsen med det sydlige Norge engang maatte bli virkeligjort.

Borgermesteren takket for talen til byen og utbragte et leve fædrelandet. «Ja vi elsker» blev sunget unisont.

Talerne fortsatte, hurraerne knaldet, gemytligheten var sat i hoisætet. Under festen spilte Tromsø orkesterforening.

Nordlandsmedaljen blev udelt til endel, der har været os særlig behjælpelige med færden, nemlig Sverre Berg-Jæger, Telnes, Owring, Benum, Bangsund og Carl Hall.

Salen ryddedes nu til dans. «Bonny Band» spilte op og mangt et hjerte kom i brand i den lyse, deilige sommernat. I pauserne sang Tromsøsangerne og Erling Bangsund hyldet Carl Hall og hans vakre Alfheim.

Det blev langt paa nat før man kunde slite sig løs fra dette hyggelige samvær med de venlige mennesker. Et deilig minde rikere!

Næste dag, onsdag 23. juni, blev benyttet til besøk paa museet, hvis verdifulde naturhistoriske samlinger vakte megen interesse. Museet har faat i gave en fembøring. Dette typiske nordlandske fartøi, som fra umindelige tider har seilet deroppe, er snart en saga blot.

Samlet spiste koret middag paa Grand hotel, sammen med nogen indbudte. Fra «Banden» var indløpet følgende telegrafiske hilsen som formanden refererte: «Banden er vildt begeistret over eders straalende færd. Sangernes skaal. Hilsen eder alle». Stor jubel for dette bud hjemmefra.

Om eftermiddagen færgedes vi over sundet til Tromsdalen for at bese lappeliren. Efter en god spasertur gjennem en storlagen natur, naadde vi frem til leiren; men lapperne var ikke ankommet. Nogen gammer hist og her opefter dalen fortalte os hvorledes lapperne bodde.

Det var St. Hansaften idag og vi skulde delta i folkefesten paa Alfheim. Men før vi drog dit, spiste vi aftens paa hotellet, som serverte fløtegrøt og avokt laks.

Klokken 9 samledes koret paa Alfheim. Fra friluftsteatrets scene blev avsunget flere nummere tildels sammen med Tromsøsangerne. Senere forlagdes den

Ved lappegammen i Tromsdalen.

videre del av programmet til koncertlokalet. Her fik vore gutter tumle sig av hjertens lyst. De «fire muntre haandverksvende» gjorde stor lykke, tiltrods for at H. N.s morsomme tekst delvis var gaat i glemmeboken. Men alt blev optat i bedste mening. Vedene deklamerte, Larsen og Næss sang sine bedste viser, Tveten, akkompagnert av Alnæs, sang — alt gik under stormende jubel fra det overfyldte hus. Det blev sikkert en aften som sent vil glemmes deroppe.

Ute var et yrende liv omkring og oppe paa et dansegulv, hvor dansen gik lystig til trækspiltoner. Like ved en høi klatrestang, hvor værdifulde trofærer hang i toppen. Guttene brukte al sin klatrekunst for at naa op. Et stort baal brændte i nærheten. Det var virkelig glædelig at se hvor mønstergyldig alle opførte sig.

Sangerne var begeistret over opholdet idethele i Tromsø og over de enestaaende elskværdige mennesker man kom i berøring med. Vi vil ønske at Tromsøværingerne paa sin side fik et godt indtryk av sangerne; et lite haab derom, naar vi læser følgende lille poem i stedets presse:

«Alfheim

hadde proppfuldt hus igaar,
større enn på mange, lange år.
God musikk og herlig sang.
Dans på platt og bål på vang.
Sangerne fra Oslo tente kjærterne,
og alle gikk med St. Hans-bål i hjerterne».

Ja, det blev langt paa nat før vi kunde begi os nedover til byen — —. Hvor vakkert og frit den ligger dernede i en overmaade storstilet, pragtfuld ramme av alpefjeld og sneklædte tinder. Paa veien hørte vi jubelrop fra Alfheim, det var nok en av gutterne som hadde seiret over grønsæpen paa klatrestangen og hentet sig en trofé. En stund efter hørtes nok et rop — —.

«Klokken 2 om natten tok vi avsked med vore elskværdige værter og værtinder», — vi lar en av deltagerne fortælle — «de fik de sidste haandtryk nede ved kaien, eller var det ombord? Jeg tør ikke huske det, kanhænde straffende argusøine dernede i Oslo kunde faa se dette paa tryk — — og stakkels de delikventer det da gik utover — — nei, ti stille med det! Jeg kunde nok fortælle om «Smukken», «Charmøren» og «Syndetikons» meriter, men som sagt, jeg er en taus mand, jeg tier stille — —. Nu, avskedens time tok jo slut, desværre — gudskjelov, mener jeg, og klokken 3 avgik lokalbaaten «Tromsø» med os ind gjennem Balsfjorden, som siden

paa grund av alle de koller med rømme,
som «han med stokken» støt maatte tømme
slagfærdig døptes med rungende torden:
«Jeg tror vi kaller'n for Avholdsflorden.»

«Killebuk, killeblak. »

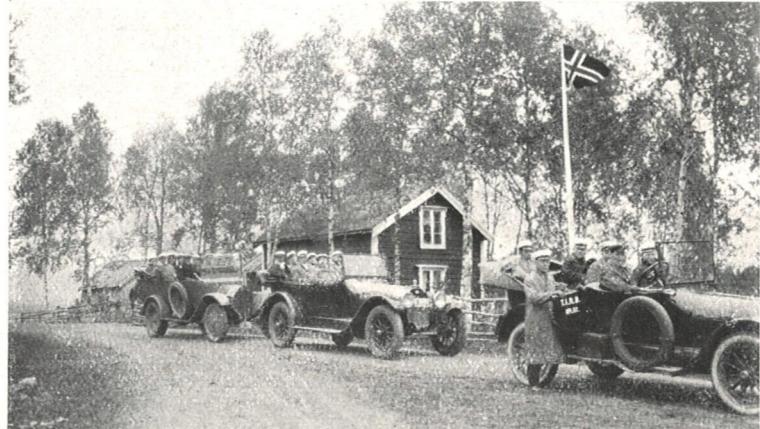
Rast paa fjeldet over mot Maalselv.

slagning mellem bilselskapets disponent Rønning, vor arrangør Erling Bangsund og foreningens styre ved «Tordenskjold»s ankomst til Tromsø.

«Tromsø» var ikke saa stor at det raadet over koier til alle mand; derfor blev det lite søvn for endel og trangt om plads ogsaa. Men de tok alt med godt humør og efter at ha spist en rigtig god frokost og faat en god røk paa dækket, var det all right igjen.

Klokken 9 morgen naaddes Storsteinnes i Balsfjord, hvor 6 av Troms Indlands Rutebilselskaps store biler ventet os. Med hr. RØNNING som leder drog vi avsted paa den ca. 200 km. lange reise. Turen gik op til Øverbygd gjennem vakre partier av birkeskog. Man passerte en række idylliske smaavand, hvor den ene vakre fiskerhytte efter den anden reiser sine hvite flagstænger mot himmelen. Det er Tromsøfolk som her har sine utflugtsteder. Saa fulgte vi Maalselven, en av landets rikeste lakseelver. Høie fjeld med sne paa toppen saaes. Vi stoppet ved *Rundhang*, hvor et godt kaffebord hos Sandmo ventet os. Aa, hvor det smakte! Vi var litt frosne efter den 56 km. lange reise i surt veir. Efter at sangerne hadde spassert over Kirkesnes bro, Skandinaviens største hængebro, utført av Vulkan, og beset den

Vor oprindelige plan var at ta en tur til Lyngen, hvor «Tordenskjold» paa sydtur kunde ta os ombord. Men da det ogsaa skulde koncerteres paa forskjellige steder paa sydturen, gjaldt det for skibet at holde rute. Dette var vanskelig med en Lyngentur, derfor blev turen Maalselv—Bardu—Finsnes akseptert efter en kort raad-

Fra Maalselv—Bardu.

fredede eiendommelige birk med 3 kroner paa 2 stammer, blev der git endel sange tilbedste for den fremmøde befolkning. Værtinden, fru Sandmo, fik et sangerhurra og bilene drog avgaarde ned til Moen, hvor nye overraskelser ventet sangerne.

Under drønnende salut, — isandhet en kongelig mottagelse — stoppet bilene utenfor telegrafstationen, hvor det nystiftede «Maalselv Mandskor» stod opstillet og under sin dirigent, lærer NORDMØ hilste os velkommen med «Fanevagt». I hjertelige ord ønsket telegrafbestyrer DIESEN Oslosangerne velkommen til Maalselv og haabet at de fra disse brede bygder maatte medta bare gode indtryk og minder. Han inviterte paa rømmekolle.

Fra bilen bragte korets formand en tak for den hjertelige mottagelse som her blev vist os. Det føles som at sangerbroderskapet blir varmere og varmere jo længer vi kommer nordpaa. —

Rømmekollen blev spist i telegrafstationens have og det smakte fortræffelig. Som erindring fik hver av sangerne et prospektkort av Moen. Meddeelsen om Osloangernes komme var først indløpet kvelden før, og for at kunne skaffe de ca. 80 gode rømmekoller paa mindre end et døgn, maatte elektriciteten fra Bardufoss tilhjælp. Arrangementet var storartet og vakte beundring. Det var virkelig rørende, hvorledes sangerne deroppe hadde laget til denne fest for sine langveisfarende brødre; ja solvskeerne vi spiste med, var laant sammen — det bedste de kunde by paa maatte til!

Flere nummere blev sunget for den store skare Maalselvinger som var fremmodt. Dirigenten blev overrakt blomster av en liten fyr som het Anders og straks sang vi «Dobbeltportræt» til den lilles ære. Før vi drog avsted fra dette vakre sted og

de gjæstevenlige mennesker, bragte formanden igjen en tak for den enestaaende mottagelse som vil staa uutslettelig i mindet.

Under sangerhurraer og viften drog vi ved 3-tiden videre til Fredriksberg, hvor vi maatte over Maalselven. Bilene sattes paa

Bjerken ved Rundhaugen.

Rømmekoller ved Moen.

Mere rømmekolle.

av vort land blev bebygget. Indvanderne var mest østerdøler og gudbrandsdøler, smaafolk som hadde vont for at livberge sig i hjembygdene sine. Det var i 1780-aarene. Men endnu taler folket sit oprindelige dølemaal efter tre-fire generationers nordlandsliv. Vi farte forbi flere tjæremiler inde paa furumoen. Store hauger av fete, saftige tyrirøtter var samlet sammen. Den ene veldyrkede 'gaard efter den anden passertes, og mægtige, imponerende snefjeld reiser sig tilhøire og tilvenstre, mens Barduelven snor sig med fosser og stryk i dalbunden. Der brytes og ryddes nyt land. Det er en følge af at kommunikationerne bedres. En av de veie vi kjørte er kun 6 aar gammel og blev befaret av kongen ved aapningen i en bil, der siden har gaat under navnet «kongebilen»; nu kjørte den glade sangere.

Heminot klokken 6 ankomst til *Sætermoen*. Her stod ungdomslaget «Freidigs» mandskor opstillet og tok imot os med «Sangerhilsen». Dirigent er lærer og kirkesanger H. OLSEN. Vi takket for den venlige mottagelse. Sangerne blev fordelt paa Landes og Johnsns hoteller, hvor middag servertes og bestod av den for de fleste ukjendte kombination: Rømmegrøt og avkokt laks — nationalkost i Bardu. Det smakte herlig efter den lange reise. Kaffe og kaker servertes efterpaa.

Koncerten i Soldaterhjemmet klokken 7.15 blev holdt for stuende fuldt hus, ca. 400 mennesker; men likesaa mange slap ikke ind. Det fortaltes at folk var kommen langveis fra for at høre os, ja helt fra Narvik og Finsnes var biler ankommet.

Det var en i høi grad blandet forsamlung omkring koncertlokalet. Mellem civile og mange militære saaes lapper i sine maleriske nationale klær. Flere av disse overvar konerten.

At sangerne og sangen blev vel mottat, forstod man av den vældige applaus og begeistring, der fulgte efter hver sang, særlig da «Dobbeltportræt», «Hei, so dansa jenta mi» og «Varde». Flere dacapo- og ekstranummer maatte gis.

Denne koncert var bestemt 24 timer iforveien; men hvordan den paa saa kort tid var blit bekjendt viden om, er virkelig en gaade. Formanden i «Freidig», EINAR

en færge, som trukket av motorbaat, førte den over elven.

Der var flagning overalt i bygden og folk hilste og viftet til os, hvor vi drog frem.

Vi var nu kommen ind i den snevrere Bardudal og kjørte gjennem det eneste inlandsherred fylket eier.

Det er ikke saa svært længe siden disse deler

BJØRNSEN, hadde utnyttet den korte tid paa aller bedste maate og utført et enestaaende godt arbeide.

Da man ved 10-tiden igjen var plasert i bilene, holdt formanden en kort takketale til mængden og utbragte et «leve Bardu», og under hurrarop drog man videre.

Reisen gik nu tilbake den samme vei vi var kommen, gjennem Bardudalen. Ved de forskjellige steder, hvor utsigten over de brede bygder var bedst, stoppet disponent Rønning bilene og fortalte noget bygdehistorisk. Statens planteskole besaaes og vakte interesse. Ved Andsvandet fik vi det fornøielige syn at se en ræv luske over en myr.

Uten nogetsomhelst uheld gik det videre over til Sørreisa, hvor det blev en kortere stans, for at sangerne kunde faa se sig om og strække benene. Saa bar det videre til Finsnes, hvorhen vi ankom ved 12-tiden om natten. Her laa «Tordenskjold».

Den 200 kilometer lange tur var slut; den hadde git færdens deltagere et godt bidrag til kjendskapet om vort lands nordlige deler. Hvem av os hadde tænkt at bakom disse nakne, golde fjeldpartier som aabenbarer sig langs kysten skulde faa se slike jordbruksdistrikter. Dette og den enestaaende mottagelse, de flagsmykkede gaarde og beboernes elskværdighet gjorde et dypt indtryk paa alle. Det vil sent gaa av minde!

Vi tok avsked med disponent Rønning og hans chauffører. Gjensynet med vore venner paa «Tordenskjold» var hjertelig og gjensidig. Velkomstfesten varte til langt forbi de smaa timer. — Ja, den gang smakte maten! I utrolig kort tid forsvant det ene store smørbrødfat efter det andet — det var som om gamle Faraos 7 magre kjør blev fodret.

Vor utmerkede ciserone og sangernes kjæreste ven, saavel i Tromsø som paa bilturen, ERLING BANGSUND, maatte forlate os i Finsnes, efterat ha spist sammen med os. Paa faldrepet blev han hjertelig hyldet for sin enestaaende opofrelse.

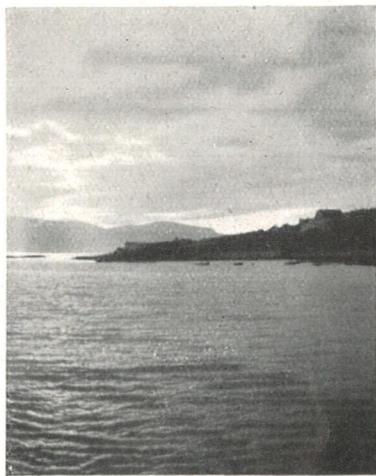
Fredag 25. juni klokken 9½ morgen var vi atter i Harstad, men kun for et kortere ophold. Passerte Risøysund klokken 1½. Veiret var graat fra morgenens av, men bedredes ved middagstid og vi fik solskin.

Vi spiste middag klokken 2; den var som vanlig god.

Sortland var næste koncertsted, hvorhen vi ankom klokken 4½ i straalende solskin. Alle flag var tiltopps idag. Da skibet la til kaien, hilstes de tætte skarer, som ventet her, med sang. Vi hadde ikke lang tid til vor raadighet, hvorfor koret straks

Overfarten ved Fredriksberg.

Ved Grytøy.

gent utførte sine saker saa glimrende, at korets besøk her vil mindes længe, og vi ønsker dem hjertelig velkommen til Sortland igjen om saa maatte passe.»

I sit blad refererer redaktøren et lengere intervju med korets formand og dirigent.

En av stedets større forretningsdrivende, det landskjendte firma A. C. Ellingen, viste os stor imøtekomenhet ved planlæggelsen av vor koncert i Sortland.

Ved 8-tiden anløp vi det lille vakre handelssted Sigerfjord.

Næste koncertsted var *Stokmarknes*, hvor vi skulde synge kl. 10 aften. Her holdtes det aarlige marked og sidste markedsdag var det, saa de fleste handlende holdt paa at pakke. Kaien var stuvene fuld av folk. Stedets mandskor med sin formand, *BERTHINUSSEN*, var vor arrangør og hadde lagt alt vel tilrette. Sangerne møtte frem under sin fane og mottok os med sang og en vakker tale av formanden. Vi takket for opmerksomheten og sang «Norge, Norge».

Med kornetblæseren i spidsen og fulgt av den stedlige sangforening, toget vi avsted til koncertlokalet. Huset var helt fyldt og der var like

maatte stille. Med Tveten i spidsen marscherte vi under hans taktfaste toner til det forholdsvis store festivitetslokale. Det var helt fyldt. Stedets forretninger holdt lukket under konerten. Denne gik godt, bifaldet faldt rikelig og der maatte gis baade dacapo- og ekstranummer.

Mange av tilhørerne fulgte os til skibet. Idet «Tordenskjold» gled ut fra kaien, istemtes «Ja, vi elsker», hvorefter et «leve Sortland» og hurra.

Stedet har moderne bebyggelse og mange forretningsgaarde og en række pene velstandshus oppে i lien omkring den gamle Sortland gaard.

«*Vesteraalen*»: «Vi skal ikke fæste os ved de enkelte numre av konerten, men vil kun si at det var en feststund av rang, at faa sitte og høre det mægtige kors præstationer. Baade kor, solist og dirigent

utførte sine saker saa glimrende, at korets besøk her vil mindes længe, og vi ønsker dem hjertelig velkommen til Sortland igjen om saa maatte passe.»

Fra Sigerfjord.

saa mange utenfor som indenfor.

«Vesteraalens Avis»:
«Oslo Haandverkerkor avholdt koncert i loge-lokalet paa Stokmarknes fredag. Det var stappefuldt hus. Det lille lokale ødela meget av den mægtige korsang. Allikevel lykkedes det koret fra første tone at synge sig ind i tilhørernes sind og hjerte. Og det vet vi sier ikke saa lite her, hvor storparten av menneskene gaar med rim paa sjælen. Bifaldet faldt rikelig. En stor del av bifaldet kunde solisten Hans Tveten indkassere.»

Med sang til avsked og musik fra markedets spillemænd paa bryggen drog vi derfra klokken $12\frac{1}{2}$.

I Stokmarknes fornyet vi bekjendtskapet med frøknerne Fredriksen. De fulgte med «Tordenskjold» til Melbo, vort næste anløpssted. Den nat blev der ekstra fest ombord. Storluken blev omgjort til et stort festbord, hvorpaas der serveres deilige smørbrød og kaker, kaffe og chokolade og saa videre — særlig videre. Sangerne blev poetisk stemt, taler holdtes og sange sunget til solens, Nordlands og Norges pris. Efter maten spiltes op til dans paa dækket. Vore kabaretsangere kom ogsaa i sving og Birger Næss og Thor Larsen gjorde som vanlig stor lykke med sine livlige viser. I en særdeles munter stemning kom vi til Melbo. Her fik vi anledning til at hilse paa hr. Frydenberg jr. og frue, som avla os besøk ombord. Mange fornøielige optrin, arrangert av sangerne og ikke mindst av solisten, fandt sted ombord og paa kaien i den lyse sommernat.

Klokken 3 tok vi avsked med vore hyggelige venner fra Melbo, og som «glade trækfuglskarer» drog vi videre langs Lofotens fiskevær, gjennem det vakre Raftsund, mens muntrationen hele tiden holdtes gaaende paa dæk. Veiret var herligt. Med den uopslitelig og gemytlige Thor som dirigent avsang en kvartet flere sange fra «en svunden tid». Blandt 2. bassen befandt sig Alnæs, hvis sprudlende og elskværdige, kameratslige tone smittet

Inspireres han til en ny symfoni?

Avreisen fra Stokmarknes.

Ved Landegode.

Da gongongen lød til frokost lørdag morgen gik endel av festdeltagerne først tilkøis — —.

«Tordenskjold» anløp Svolvær, Henningsvær og Stamsund og satte saa kursen ved 5-tiden om eftermiddagen over Vestfjorden mot Bodø.

Kaptein Petersen hadde lovet os midnatsol og da vi var kommet indenfor Landegode kastet «Tordenskjold» anker for at avvente det høitidelige øieblik. Klokken var da 9 og vi hadde 3 timer at vente. Ventetiden blev benyttet til at fiske. Det var dypt vand her, hele 15 favner og sterk strøm. Enkelte fik nogen nap, rigtignok mest av skoieragtige sangerbrødre, og da vor gode Jacob tilslut fik en paraply paa kroken, vilde jubelen ingen ende ta. For at formilde den vrede 2. bas blev han traktert med 1/2 vørterol og alt blev godt igjen. Det blev en usedvanlig opvisning i fiske. Vittigheterne var mange, men fiskene faa. Utbyttet blev en stor kolje og en liten torsk! De lykkelige fiskere fik hver en dram som belønning.

Litt før 12 lettedes anker og skibet stevnet mot Bodø. Straks efter kom solen frem i al sin glans. Det var et herligt skue. Som en glødende, flytende metalmasse kastet den sine straaler over himmel og hav. De mægtige fjeldformationer fik en flammende farvepragt og betagende glans. Det var et farvespil hvis man neppe faar se andetsteds. I det fjerne stod Lofotvæggen i en mørk rosafarve mot en klar himmel og med guldstænk i konturerne. Farverne forandret sig, snart rødlige, snart gyldne, snart blaa. Det uforglemmelige syn av en slik ægte nordlandsk solnat er ikke mulig at beskrive. Den maa sees og opleves! Mange fotografier blev tat; men den vakre farvesymfonien kan jo ikke foreviges. Sangerne var helt betat av dette herlige natursceneri.

Igjen blev det dækket paa storluken og servert kaffe og kaker. Redaktøren læste op sidste «Midnatspost».

I Bodø skulde vor sangerbror Tjærandsen forlate os, for at tilbringe nogen dager paa hjemstedet. Før han gik fraborde grep Frydenberg ordet og tolket paa samtlige Nordlandsfareres vegne sin tak og anerkjendelse overfor ham for

alle. Denne gang overtraf han sig selv. Den «nye sanger» blev selvfolgelig prøvet og forespurt om han hadde sunget i kor før, hvilket besvartes med et bestemt nei. Han tilholdtes strengt at se paa dirigenten og ikke bare staa og glo i notebladet! — — Ja, det var muntre øieblikke som sent vil glemmes.

værdifuld deltagelse i koret og godt følge. Han fik et hjertelig sangerhurra til avsked.

Ved 1-tiden kom vi til Bodø, hvor brødrene Anderssen, smilende i midnatsolen, tok venlig imot os og indbød styre, dirigent og solist hjem til sig. Medens disse tilbragte en hyggelig stund der, foretok endel sangere en biltur til Rønvikshytten — Bodøs Holmenkolle, en herlig og lønsom tur efter hvad deltagerne uttalte. Andre sangere besaa byen.

Vi forlot Bodø ved 3-tiden i det herlige veir og satte kursen over Saltenfjord og videre sydover. Ved middagstider søndag 27. ankom vi til *Næsna*. De fleste av sangerne gik iland her, nogen tok et forfriskende sjøbad og andre forsøkte sig med fisking. Ved avreisen sang koret nogen nummere bl. a. «Ja vi elsker».

Vi passerte avdøde biskop Bangs fødested paa øen Dønna og vor forretningsfører Klæboes fødested paa samme ø. Skibets hilsen med flagget blev besvart fra land.

Til *Sandnessjøen*, vort sidste koncertsted, naadde vi ved $\frac{1}{2} 5$ tiden. Stedets sangforening tok imot os paa kaien med sang og velkomsttale og fulgte med i processionen til koncertlokalet under trompeter Tvetens signaler. Sangforeningens formand, ANDREAS NILSEN, hadde ordnet med arrangementet til vor tilfredshet.

Konerten hadde samlet godt hus og blev vellykket. Det var tydelig at merke paa stemmerne, at de ikke længere havde den klang som var onskelig. Efter konerten holdt overlærer BJØRN en takketale til koret for den vakre sang og i velvalgte anerkjendende ord takket han dirigenten Alnæs, den landskjendte og endnu længere kjendte komponist og korleder som har skapt og skjænket os skjønhetsværdier, der altid vil glæde menneskene. ALNÆS takket paa korets og egne vegne og utbragte et leve fædrelandet, «som vi Oslo sangere paa denne ferd har set saa meget vakkert av». Talen efterfulgtes av «Ja vi elsker». Dirigent og solist overraktes pragtfulde blomster.

«*Helglands Blad*»: «Konerten søndag av Oslo Haandverker Sangforening var nogenlunde bra besøkt.

Koret, hvis dirigent er Eyvind Alnæs, er utvilsomt et av de bedste og mest sammensungne kor i hele landet. Programmet var glædelig originalt og utførelsen var det alderstegne og anseete sangkor fuldt værdig. Begeistringen var stor og tilslut holdt skolebestyrer Bjørn en tale for dirigenten. —

Kaffe paa dæk kl. 12 nat — Landegode.

Flyndrefiske ved Nesna.

Koret sang «Ja vi elsker», mens forsamlingen reiste sig.»

Naar enden er god er alting godt.

Til skibet fik vi stort følge, saa kaien blev fuld av folk. Fra dækket blev sunget flere sange før vi drog derfra.

Ved 9-tiden passertes de 7 søstre. Det var søndag idag, betjeningen hadde pyntet op salonen med birkeløv og blomster og grønt og flag og nationalbaand. Det hele var rigtig festlig, da vi med den kvindelige betjening i spissen toget ind til bordet. Iaften skulde de være vore gjæster. Selvfølgelig var skibets kaptein, styrmand og maskinmester

samt bestyrer og kok ogsaa tilstede ved denne improviserte festlighed. 6 av de yngre sangere fungerte som kelnere i — gala, under kontrol av 2 selvbestaltede hovmestre. Serveringen gik efter reglementet og vi maa si, til de opvartendes ros, at de spilte sine roller paa en utmerket maate.

En fortæffelig punschebolle kom paa bordet og dermed begyndte talernes række. Formanden ønsket de ærede gjæster velkommen. Han vilde ved denne anledning paa samtlige sangeres vegne takke skibets befal, besætning og betjening for al den opmerksomhet hver især hadde vist os ombord fra vi forlot Trondhjem og til denne stund. Han takket den kvindelige betjening (6 i tallet) for det overmaade gode og hyggelige stel og som en liten erindring fra Oslo-sangerne hadde han den glæde at uddele en broche til hver af dem. De vakre emaljerte brocher med motiv fra Nordland var indkjøpt i Tromsø og vakte udeligt beundring hos mottagerne.

Det blev avveksling med taler, solosang av Tveten, akkompagnert af Alnæs, visesang, skrøner og historier og duetsang. Redaktør og direktør for fornøjelsesavdelingen — disse to megetsigende titler indehavdes af en person — slog saa i bordet og holdt en flammande tale for dirigenten og Nordlandskomiteén, en tak for godt leveret arbeide. Han dekorerte de nævnte herrer med funkende ordner à la kotillionstegn. Festen varte en god stund og avsluttedes med dans paa dækket. Vi vil ikke undlate at fortælle, for

Ved ankomsten til Sandnessjoen.

ikke at ta glansen av arbeidet, at de 6 kelnerne besørget al opvask etter festen.

Klokken 1/2 12 kom vi til Brønnøy, hvorfra det sidste av midnats-solen blev set. Den lyste nu sterkt ildrød gjennem det fugtige skylag og etterlot en lang, smal, rød stripe i havbrynet.

Mandag 28. juni var det overskyet med laber, vestlig vind og rolig sjø. Denne formiddag avholdtes dragkampe paa dækket til megen muntration. Men saa satte regnet ind og sangerne maatte trække sig tilbake til salonen.

Klokken 6 ankom vi til Trondhjem. Domkirken ble beset og forklaret av vor ledsgagende ciserone. Høitidsfuldt klang Lies «Bøn» under det høie hvælv. Store forandringer var foregaat med kirken siden Haandverkersangforeningen sidst sang der. Efter et kort besøk i kongsgården, vendte sangerne tilbake til skibet, hvor de skulde tilbringe natten.

Det blev den sidste aften og nat ombord i vor kjære «Tordenskjold»; men den skulde ikke gaa saa ganske upaaagtet hen, for en del av de mest utholdende. Det kan kanskje være, at enkelte sangere i sin glæde over en vel tilendebragt færd, var noget høirøstet og støiende. Da sovnen endelig hadde faat overmandet

de «sidste paa skansen», var de smaa morgen-timer naaet.

Men ak, den natlige ro blev ikke av lang varighet — et skingrende signal lød utenfor lugardøren kl. 5 1/2. Det var signalist Hans Tveten, den charmerende, gode og let omgjængelige sanger-bror som paa turen hadde sunget sig ind i publikums og vore hjer-

Morgengymnastik paa dæk.

Dragkamp.

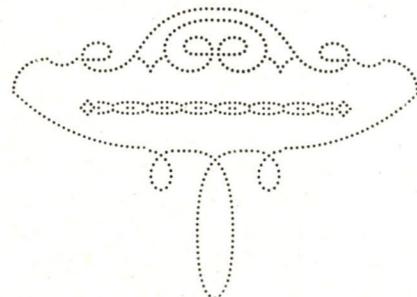
Koret i Trondhjems domkirke.

ter og en av de muntreste den foregaaende kveld, som nu, fuldt paaklædt, gjorde et par runder med dette opstandelsessignal! Alle maatte nu i klærne; ingen fik tid til at være morgengrætten. I en fart blev kufferterne pakket, og man gik ikast med frokosten. Appetitten hadde ikke forladt de farende svende.

Allerede fra den tidligste morgenstund dannede der sig en kø utenfor Annas lugar; den bestod af «skyldnere», der skulde «gjøre op» for sine bonds. Nogen blev i en fart ekspederte, men for andre tok det længere tid.

En hjertelig avsked blev tat med skibets befal og mandskap, hvorefter vi begav os til jernbanestationen.

Eventyret paa «Tordenskjold» var ute —. Vort haap gjennem lange tider, engang at faa skue Nordlands naturherigheter, var gaat i opfyldelse. Vi vendte hjem begeistret over hvad vi hadde seet og oplevet, med minder for livet. — Klokken 7.40 forlot vi Trondhjem, vel anbragt i egen vogn. Fra stationen vinket en mand venlig efter os; det var «Tordenskjold»s maskinmester.

HJEMOVER FRA LANGREIS

Sangerne hadde nu en lang dag foran sig, indestængt i kupeerne, hvor pladsen var noksaa indskrænket; de som vilde sove litt maatte derfor nøie sig med en høneblund i et hjørne. I vor umiddelbare nærhet holdt et svensk turistselskap til, damer og herrer, de opvartet os med sang. Paa Dombaas hadde toget et længere ophold, her sang vi flere numre bl. a. «Varde» og «Naar fjordene blaaner», under stor jubel fra de medreisende. Man forsøkte at indrette sig saa godt man kunde. De sidste rester av medbragt flaskefør forsvandt litt efter hvert. En lykkelig indehaver av en recept paa en flaske whisky var dog som lokalkjendt saa flink at kunne utløse denne paa Vaage apotek. Si det blev glæde i det kupelag!

Toget haster avsted mot hjemmet og vor færd er snart tilendebragt. Da vi sent paa ettermiddagen tittet ut over Mjøsens vakre omgivelser — det var netop i solnedgangen — drømte vi endnu engang om det solbelyste Nordland, slik som det fortonet sig for os dag og nat.

Det store og omfattende arbeide der gaar forut for en tur av slike dimensioner, fatter vel de færreste. Den maate hvorpaa det hele var planlagt for denne tur, tror vi fandt tilfredshet hos deltagerne.

— Toget nærmet sig Oslo; sangerne samlet sittoi og bagage sammen, tok en hjertelig avsked med hverandre og takket for behagelig samvær.

Et varmt haandtryk og et velkommen hjem fik sangerne paa stationen av de mange paarørende og interesserte sangerbrødre.

Saa var den slut, denne uforglemelige, minderike færd til midnatsolens land.

* * *

Onsdag 7. juli var Nordlandsfarerne og endel andre av foreningens medlemmer igjen samlet i Sangerhallen. Minderne fra den eventyrlige færd blev igjen frisket op og nye historier kom frem. Der blev bevilget det nødvendige til en bolle og da den kom paa bordet, kom ogsaa stemningen og festglæden med det samme. En hel del taler holdtes og der blev sunget og skalet.

Hans Tveten overraktes vakre sølvgenstande fra koret med en varm tak for den fremragende maate hvorpa han hadde skjøttet hvervet som færdens solist. Nordlandskomiteen fik laurbær fordi den ikke hadde gaat træt i arbeidet, men gjennemførte den enestaaende færd, trods mange skjær i leden.

Det morsomste ved aftenen var oplæsningen av Nordlandsfarernes vita paa vers, som anmerkning paa de respektive sangeres Polcertifikat. «Midnatspostens» redaktør, assistert av nogen versemakere, hadde faat dette istand. Redaktøren læste «tilegnelserne» op under vældig jubel og utdelte certifikatene.

I behagelig samvær fortsattes utover aftenen; man levet op igjen i mindet de uforglemelige nordlandske dage og nætter — —.

Nordland, Norge! Nu i kveld
vil jeg gjennem blaisten bære
frem mit kvad om dine fjeld,
om hvad jeg har skuet selv.
Her er sangen til din ære
fra et sønlig hjertes væld.

Nordland, Finmark, Norges jord,
graastensgraa og uten varme,
men langs fjeldets fot en fjord
skjønnere end nogen tror
rækker sine ømme arme
ut mot livet som en mor . . .

For det gror og liv blir til
her paa disse kolde kanter:
Her er mer end hav og sild:

Unge sværmeøines ild
lyser blankt som diamanter
eller mørkt som morildspil.

Hvorsomhelst vi holder stop
ser vi midt blandt stenkolosser:
flag fra slanke stængers top,
blomster, bær og lyng i knop,
kortsagt liv som døden trosser
og lik kilder spruter op.

Men der vælder virke frem
under himlens strænge skyer.
Se, langs fjordens grønne bræm
ligger gaarder, hjem ved hjem,
stundom endog store byer.
Maatte Gud velsigne dem!

Herman Wildenvey.

